

TÖRTÉNELMÜNK KÖZPONTI TITKAI

7.

A MAGYARSÁG ÓSEREDETE

„A történeti munkákban az igazságnak kell főszerepet játszania.”.
(Polybius i.e. 146/1889, 90.)

„A magyar aranykor felől tájékozódást szerzendő, mire sincs nagyobb szükségünk,
mint hogy a bukás hagyományait is megismerjük.”
(Kandra 1897/2006, 397.)

„Mindenkit meglep ama megmagyarázhatatlannak látszó homály, mely az őskor irodalma fölött ködell.... Csak egy árva betű sincs birtokunkban, melylyel állításainknak dönthetetlen érvet biztosíthatnánk. Mintha az őskor bezártával emlékei is elhantoltattak volna.. Attilától Geyzáig idegen nyomokon kell keresnünk a széthullott történeti romokat, vagy pár átídomított szellemű későbbi hazai műben vizsgálhatjuk a pusztá tényeket, melyek lesurolt fénypontjait a hazaszeretet melegében forrasztgatjuk, tapasztgatjuk fel újra.
(Lóskay 1863, 57.)

„Dio helyesen jegyzi meg,
hogy a császárok kora óta
nehezebbé vált a történetírók dolga, mivel minden titokban folyt;
(...) *megtudni csak azt lehetett,*
amit a zsarnok örültsége és arcátlansága
nyilvánosságra juttatni engedett,
vagy amit maguk a történetírók kikövetkeztettek.”
(Montesquieu 1734/1975, 126.)

BEVEZETŐ

Bizonyítékokra épülő, bizonyítékokkal alátámasztott magyar őstörténeti ismeretekre van szükségünk, abban a szellemben, amely felismerte, hogy önmagunkat csak nemzetünk megismerése által ismerhetjük meg. Tudjuk, a történelem az emberiség tapasztalatainak összessége, így hát a magyar történelem a magyarság történelmi tapasztalatának összessége. Könyvünkkel ezen tapasztalatok megszerzését kívánjuk segíteni. A nyilvánvaló igazságokat mindenkinek, még az igazság ellenfeleinek is tiszteletben kell tartani.

1.) TÖPRENGÉS A MAGYAR SORS FÖLÖTT

Félő, hogy emlékezetvesztés áldozati vagyunk. Félő, hogy eredeti mivoltunk tudatát és őseredetünk valóságos tényeit feltáratlan katalizmak és félreértelmezések, bujtogató tévtanok hatására elveszítettük, valamiképpen kikököntetettek bennünket önmagunkból, őseredeti pályánkról és már nem tudjuk pontosan, hitelesen, kik voltunk, kik vagyunk. Félő - számtalan jel utal erre -, hogy valamikor ősrégen, vadrégen, meghatározhatatlan homályfedte időben, vagy talán a közelmúltban, valamiféle végzetes fordulaton estünk

át, ami kifordított bennünket önmagunkból. Homályban a nemzeti múlt, jelen és jövő. Homályban a magyar emlékezet és vele a magyar eszmélet.

Három mondást kell itt felidézni. Elvész a nép, amely tudás nélkül való, és amely a legfontosabb tudásnak, az önmagáról való igaz tudásnak híjával van. Elvész a nép, amely meghasonlott önmagával és eltűri, hogy nemzeti összetartó kötelékeit fellazítsák. Mert a közszólás szerint, akit az Isten nagyon meg akar verni, annak előbb az eszét veszi el. Szerezzük vissza hát igaz tudásunkat valós múltunk megismerésével!

Ma már azt sem tudjuk, mi volt hajdani bukásunk oka, s miért változott meg életünk belső és külső rendje, ősi erők által megszabott feltételrendszere. Mardosó kérdések merednek elénk, s nem tudjuk, hol, mikor, miként esett meg a baj, de tán még azt sem, miben áll a bekövetkezett és minden idegszálunkban érzett nagy változás, elfajulás, eltévelyedés, mássá alakulás. Vajon mi történt velünk korai történetünk homályos időszakában? Miként jöhetnének ennek nyitjára, miként szerezhetnének biztos tudomást arról, ami velünk történt?

Rejtélyes világ hever mögöttünk. Feltáratlan világ. Eltemetett világ. Titkos hatalmak titánok világát tiporták a porba, a magyarság és az emberiség óriási időtartamú és talán millió évekre kiterjedő korszakait, mikhez képest ezer évesnek mondott történelmi időszakunk csupán jelentéktelen pörsenés. Ősmúltunkról jószerivel semmit sem tudunk, akárha sohasem is létezett volna. Mintha elveszett volna tudatunkból őseink magamagát formáló, vérverítékes, gyönyörűségeken gigantikus küzdelme.

Tízvalahányezeréves feledés szakadékának meredélyén állunk átellenben hajdani önmagunkkal, s hasztalan meresztjük a szemünket, az irdatlan távolságon tekintetünk nem hatolhat át. Az emlékezettörlés és emlékezetvesztés démona, a Feledés, fekete állatként jár a nyomunkban és felfal minden nyomot. Pedig mind sajgatóbban érezzük a rettentő tudat- és időbeszűkülés következményeit. Maholnap a fulladásig jutunk, befalazva a pillanatba, mindenestül a semmiben lebegve.

Meg kell ismernünk eleinket, akik nemesebb, jobb, szabadabb formában teremtték meg azt a világot, amiben élünk, eleinket, akiknek mindent köszönhetünk, s eleinkben, eleink által önmagunkat. De az igazat, a való igazat akarjuk megismerni, olyannak, amilyen volt. Nem kell a hamis magyarázat, nem kell a leócsárló hazugság, de nem kell a felfuvalkodottság sem, nem kell a mellébeszélés, a nagyozolás mindent kisajátító mesterkedése, amely valótlan érdemeket, valótlan fényt tulajdonít magának, méghozzá annál inkább, minél gyatrább, satnyább és csekélyebb érdemű. Nekünk, magyaroknak, semmi ilyenre nincs szükségünk, és valójában egyetlen népnek sem. A hamis cafrang ahelyett, hogy díszítene, emelne, előbb-utóbb megszégyenít és lealáz.

Száműzünk és távol tartunk ebben a munkánkban is mindenféle nemzeti pökhendiséget, ami sajnos nem csupán az ún. „kis sakálok”, de a nagyság és hódítás bódulatában élő nagy népeknek is sajátja: abban a tévhiedelemben élnek, hogy nagy lélekszámunk egyben szellemi nagyságot is jelent, ami óriási tévedés.

Tisztában vagyunk a magyar sorssal, és azzal, hogy ma Európának viszonylag kicsiny nemzete a magyar, de ez a nemzet, miként egész történelme tanúsítja, mindenkor a nemes eszmék szolgálatában állt, és az igazsághoz kötődött. Így hát, aki ennek a nemzetnek hű fia, és az akar maradni, annak az igazságtól nem szabad elszakadnia, de még elhajlania egy jottányit sem.

Ha tehát a magyarság eredetének kérdésével próbálunk szembenézni, ha be akarunk tekinteni a történelem mély régióiba, és vizsgálataink nyomán netán feltárul, elénk tárul

az, ami eddig feltáratlanul, érintetlenül maradt, akkor sem feledkezhetünk meg egy pillanatra sem erről a legszentebb követelményről. Mert ez minden kutatás, minden tudományos tevékenység alapja: a pártatlanság és tárgyilagosság, a tényleges valóság, az igazság kimondása. Viszont ebből az is következik, hogy amennyiben olyan tények merülnek fel, amelyek kedvezőek a magyarság számára, úgy azokat, bármilyen kedvezőek legyenek is, ki merjük mondani még akkor is, ha netán elképedve, hitetlenkedve fogadják mindazok, akik beidegzett hamis dogmák nézőpontjából látják a magyarság őstörténetét.

Kérjük is minden olvasónkat, élesen figyelje minden állításunkat, hogy valóságtartalma bizonyítódik-e, vagy sem. Kérjük, legyenek olvasóink is bátrak az igazságszeretben, és ne hátráljanak meg, ha bizonytalanságok, kétségek merülnek fel bennük, de ugyanakkor ne rökönyödjének meg túlságosan, ha eddigi szemléletükkel ellentétes igéket hallanak.

Meglehet, sőt bizonyos, hogy a mi kutatásaink, mindaz, amit ennek a munkának során feltárunk, a magyar történelemről alkotott felfogással, mi több, a világtörténelem jelenlegi szemléletével ellentétes irányban hat. Ámde ettől nem kell visszariadni. Meggyőződésünk, hogy a magyar őstörténelmet, sőt az emberiség történetét is ideje újra írni, mert elhatalmasodtak a hamis nézetek, a valótlanosságok és hazugságok.

A magyar őstörténetről bizonyítékok alapján az igazságot akarom feltárni, a könyörtelen igazságot, még akkor is, ha az miránk, a magyarságra nézve kedvező, sőt hallatlanul kedvező. Vessünk számot: annyira ledöngöltek bennünket, hogy könnyebben elhisszük a rosszat, mint a jót. A koldus nem akarja elhinni, hogy király és királyi vérből származik. Baj van a magyarság történelemszemléletével. Elleneink hírverése betölti a világot és mi még csak nem is védekezünk. És ami még rosszabb, saját írástudóink sem velünk tartanak. Nagy az ellentét hivatalos és szabad történetkutatóink között. De az igazi szakadék hivatalosaink és hagyományaink hiteles őrzői, középkori krónikáink között feszül. Történelmünk a jelek szerint rossz kezekbe került, márpedig megengedhetetlen, hogy a történelmi múlt a hazugságok történelmévé silányuljon. Régóta panaszkodnak haladó kutatók, hogy históriánkban elhatalmasodott az idegenérdekű ferdítés. Külső és belső erők torzítják látásunkat.

Mindazok, akik a magyarság fölötti uralom megszerzésére, a magyar felségterületek elragadására, elbitorlására törekcszenek, lesújtva és ellenségesen fogadnak minden olyan tényezőt, ami a magyarság mellett szól, s kétség se férhet hozzá, hogy felhörrennek az ebben a munkában feltárt tények megdöbbenő és hihetetlennek tetsző sorától. De akkor is kimondom, amit ki kell mondani, mert az igazság kimondása és érvényesítése úgy a magyarság, mint az emberiség egyik legfőbb, legszentebb érdeke és feladata.

Lássuk hát ebben a szemléletben a magyarság keletkezésének és őseredetének kérdéseit. Senki ne higgye a következőkből, hogy ostoba, rózsaszínű képzelgések kerítették a szerzőt hatalmába. Már csak azért is képtelenség ez, mert végeredményben egyáltalán nem derűs az, amit ezeken a lapokon feltárni próbálok. Ellenkezőleg. Kasszandraként kiáltok. Kiáltom egy nép vérben vergődését, vérfutását, tragikus sorsát és már-már szinte feltartóztathatatlanak tetsző végzetét. Ámde ki kell mondanom, és kimondom azt, amit a való történelem, az igazlátás megkövetel, azt is, ami a magyarságra kedvező, ami a magyarság történelmi múltját vakítóan tündökletes fényben mutatja be.

Lássuk hát, mikor jött létre és mióta létezik a magyar nemzet? Tudom, hogy éppen ebben a kérdésben, az eredet kérdésében csapnak össze a leghevesebben az ellentétes

vélekedések. Mióta küzd létéért a magyarság, és hogyan küzd, senki sem tudja. Felmagasztalt tudósaink ellentmondásos, ködös és megalapozatlan válaszokat adnak, jellemzésül: némelyek azt állítják, hogy a magyar nép a IX-X. században, vagy - horribile dictu! - éppenséggel a XI. században keletkezett. Sajnálattal kell megállapítanunk, hogy azoknak, akik ezt kimondták és leírták, sejtelmük sincs a népek keletkezésének törvényeiről, és kétségkívül azok közé tartoznak, akik visszakövetelhetnék az iskolapénzt.

Lássunk hát munkához. Határoljuk el magunkat mindenféle tetszőleges állítástól, lapítástól, álokoskodástól, kövessük nyomon a kútforrásokat, tényeket a logika törvényei és a bizonyítás követelményei szerint, nem riadva vissza semmitől, attól sem, ha netán az ősidők ismeretlen mélyéig kell keresésünkben visszamennünk.

Derítsük fel, milyen eredőkre vezethető vissza a magyar nemzet.

2.) AZ ŐSHONOSSÁG ÉS A SZŰZFOGLALÁS REJTÉLYE

Ókori és hazai kútforrások szerint (Hérodotosz, Xenophón, Josephus) a magyarok valamikor az ősidőkben a Kárpát-medencében, addig lakatlan tájon tűntek fel.

Vajon csakugyan így történt?

Az őshonosság kérdésköre máig sem eléggé tisztázott, jóllehet szinte felmérhetetlen a jelentősége. Meglehet, a kérdés azért szorult háttérbe, mert a föld betelepítésével megszűnt az újabb népek őshonosságának lehetősége.

Valójában egy nép őshonossága lényege szerint nem más, mint a természet akaratából, a természet erői által kifejlődés, az emberré válás hatalmas időszakában a nyelv és az egymásra épülő emberi közösségek, a nemzetségek és nemzetségcsaládok egységében kifejlődése, az ember, a közösségben élő ember megjelenése az addig lakatlan tájon. Ez a természetes folyamat együtt jár a táj „emberarcúvá”, az ember életigényei szerinti átalakításával, amely a modern folyamatokkal szemben a természettel való összhang kiemelésben nyilvánul meg. Az őshonos nép megkülönböztető jellegzetessége, hogy tájépítészetében, földművelésében, állattenyésztésében, és egész műveltségében a természet akarátát keresi és kívánja folytatni, hiszen az őshonos nép lényege a természet akaratának követése és kiteljesítése. Ez a tevékenység némelykor óriási, nemzedékek sorának áldozatos erőfeszítését követelő munka, amelynek következtében a természeti környezet újarcúvá alakul át, olyanná, amilyennek megművelői a maguk igényei szerint alakítják: táj és ember ennek a jobbára évszázadokig tartó erőfeszítéseknek az eredményeként bizonyos értelemben egymás tükörképévé, hasonmásává válik: az őseredeti emberi települések, építmények nem tesznek erőszakot a tájon, hanem annak adottságai, követelményei szerint idomulnak. Ekként bontakozik az a varázslatos összhang, amely őstelepülések látásakor megragadja az embert. Aki járt már Magyarország, kivált Észak-Magyarország (Felvidék) vagy Délkelet-Magyarország (Erdély) festői tájain, s látta a tájak domborzati-vízrajzi viszonyai közé a legtökéletesebb összhangban beilleszkedő településeit, az átélte már ezt az élményt. Az őshonosság természete szerint az ember előtti időkbe vezet, és így lényege szerint rejtélyes. Ugyanakkor, ha felismerjük az őshonosság lényegét, és ennek az emberiség jövője számára adódó döntő jelentőségét, az őshonosság a népek tevékenységében tettenérhető és abból megítélhető. A rejtély homálya tehát következményeinek módszeres feltárása révén eloszlatható.

3.) KÚTFŐK TANÚSKODÁSA

Körkörösén haladunk előre, s ezért minduntalan vissza kell térnünk korábban általunk már érintett területekre. Ennek során óhatatlanul rákényszerülünk ismétlésekre, szövegrészek, idézetek megismétlésére is. Így például már az őshonosság kérdését is felvetettük. Munkánkban a történelmi valóság eddiginál teljesebb feltárására törekszünk (a legmélyebben elvermelt világ - az igazság). S így aztán a történeti adatokon, tényeken, régi historikusok beszámolóin túl elsősorban a logikár, a feltárható bizonyítékokra támaszkodhatunk. Hivatalosaink sem nyújtanak semmilyen szilárd alapot semmilyen valóságos történetfeltáráshoz, és ez, sajnos, többé-kevésbé vonatkozik szabad történészeink zömére is. Ki kellett mondanunk ezt, mert akadnak, akik vakon imádnak és az égis magasztalnak olyan életműveket, amelyekben a zavar vetekszik a szerény eredményekkel.

De haladjunk tovább.

4.) SZŰZFoglalás útján a szkíták népesítik be Európát

Az őshonosság mellett a másik kulcsfogalom a szűzfoglalás fogalma. Szűzfoglalásnak nevezzük egy nép kiáradását addig lakatlan területre. „(...) a szkíták területe óriási kiterjedésű volt - vallja jeles XVIII. századi tudósunk, Bél Mátyás -, és messze elnyúlt délkelet és délnyugat irányába, a népeket innen Európába, onnan Ázsiába taszította ki magából.” (Bél 1718/1984, 128-129.).

Josephus Flavius római zsidó historikus szerint szkíták éltek Ázsia tetemes részében, a Dontól nyugatra pedig egészen a Gadesig megszállták mindazokat a területeket, amelyekre rátaláltak s amelyeken előttük még senki sem élt. Vagyis *Josephus Flavius is arról tanúskodik, hogy Európát a szkíták szűzfoglalás révén vették birtokukba és ők voltak Európa őslakói*. A továbbiakban arról is, mintegy kizárva minden félreértelmezést, hogy *a Szkíták saját neveik szerint nevezték el a népeket*, mivel ugyanis a „*Gomerokat (Mogerok azaz Magyarok) ugyanis, kiket a görögök Galátáknak neveznek, Gomar alapította.*” (Flavius 2006, 18.).

Megjegyzésünk Josephus Flavius szövegéhez: a földkerekség csaknem valamennyi népe az emberiség egyetlen törzsből keletkezéséből következő általános szétraajzás kényszere folytán, helyváltozások sorozata révén jutott későbbi hazájához, kivéve az ősmaghoz tartozó népet, amely eredeti keletkezési helyén, szülőföldjén maradt. Ennek a ténynek nem ismerésében mondja Flavius, hogy az ős-szkíták rátaláltak Európa addig lakatlan szűz területeire, hogy benépesítsék azokat. A magyarok tehát egyrészt őshonosak a Kárpát-medencében, másrészt Európa és Ázsia szűzfoglaló őslakói.

A szkíta-magyarok európai őshonosságát vallja még a szkítagyűlölő római, Ammianus Marcellinus is. Még ő is kénytelen elismerni, hogy a szkíták az ókori Európa őslakói.

5.) AZ ŐSHONOSSÁG TÖRTÉNELMI JELENTŐSÉGÉRŐL

- Az őshonosság ténye meghatározza - ha ez egyáltalán lehetséges - az egyik legalapvetőbb emberi jogot, a törvényesen szerzett birtok jogát, és ennek közösségi, ösztönei formáját, a történelmi birtokjogot.
- Az őshonosság a természet akaratának megnyilvánulása. A természet-tisztelő, valóság-tisztelő, Isten-tisztelő emberiség számára az őshonosság a Mindenség, az Élő Világegyetem, Isten akaratának megnyilvánulása. Isten akaratának teljesítése szent kötelesség. Isten akaratának megsértése égbekiáltó bűn.
- Természetszerűen az isteni akaratot hordozó természetjog minden más jog alapja: a közjog és a magánjog alapja.
- A történelmi birtokjog - ha minden kétséget kizáróan bizonyos - a személyi tulajdon birtokjogának a milliószorosa, amelyet sem isten, sem ember nem ragadhat el anélkül, hogy föl ne forgatná alapjaiban az erkölcsi világrendet.
- Ha pedig ez valamilyen módon - erőszak, csalás, szemfényvesztő igazságkiforgatás - mégis bekövetkezik, úgy az egész emberiségnek egyetemes érdeke és halaszthatatlan szent kötelessége a sérelmet szenvedett történelmi birtokjog helyreállítása.

Miért halad túl jelentőségében az őshonosság minden más birtokjogot, területi fel-ségjogot?

- Mert az adott területet az őshonosok és a szűzfoglalók erőszakmentesen, őseredeti természeti állapotában, szűz érintetlenségében vették birtokukba.
- Nem települtek rá senkire, semmilyen népre, sem erőszak révén, sem csalárd módszereket alkalmazva, még hozzá nem is lassú észrevétlen beszivárgással, vagy betelepedést kérve sokasodtak el az őshonosok vagy a szűzfoglalók fölött.
- És tán az egyik leglényegesebb szempont, ami az őshonosság és a szűzfoglalás tényéből egyaránt következik: maga az őshonos vagy a szűzfoglaló nép alakította egymást követő nemzedékek évezredekén át tartó szorgos, áldozatos munkálkodásával, veritékével és vérével, életével emberarcú kultúrtájjá azt a területet.
- Az őshonosok, szűzfoglalók és a táj, a természeti környezet között kölcsönös együtt-hatási viszony alakul ki az együttélés során. S míg egyfelől az ember a maga képére formálja természeti környezetét, másfelől a természeti táj a maga adottságaihoz alakítja az embert.
- E kettős és kétirányú szülő-gyermek kapcsolat határozza meg kölcsönös viszonyukat. Ennek folyományaként az őshonos, és a szűzfoglaló őslakó a maga édes gyermekének, illetve szülőanyjának tekinti a tájat, és annak minden egyes természeti elemét.
- Ebből fakad például a magyarság páratlan, s alighanem a földkerekség valamennyi népét fölülmúló ragaszkodása szülőhazájához, ősszülőföldjéhez, „édes szülő-anyjához”, amelynek birtoklásáért, visszavívásáért korszakról korszakra emberfeletti áldozatokat hozott.
- Erről a már szinte minden emberi mértéket meghaladó ragaszkodásról és áldozathozatalról tanúskodnak a magyarságnak a maga nemében egyedülálló, évezredek időközöket átívelő fantasztikus mondafüzerei.
- Így például a Csodaszarvas-mondakör, a Hadak Útja mondafüzér, az Emese-Álmos

mondakör és a többiek.

- Ezek az ősmondakörök a történelmi tényekkel egyezően mind-mind annak a lebírhatatlan hazaszeretetnek a kifejeződései, ami a magyarságot évezredek át arra sarkallta, hogy újra meg újra visszavívja hazáját az idegen betolakodóktól.
- A magyarság a Kárpát-medence természeti világának a történelmi együttlét, hogy ne mondjuk, a természetfölötti hatalmak által kirendelt természetes ápolója és védelmezője minden rontó erővel, tényezővel szemben.
- A magyar lélek és a magyar természeti táj ősi egybeforrásának természetes következménye ez. A magyar nép közgondolkodása, a magyar néphagyományok, a magyar népköltészet mindennél ékeesebben és meggyőzőbben tanúsítja ezt aényt.
- A magyar néphagyományok, népmesék, tündérhitregék és népköltészet világából a magyar ember, mint a hazai környezet, az élő természeti világ oltalmazója lép elénk, s egyben mint a gyöngék, kicsinyek, védtelenek oltalmazója.
- Az egész magyar népköltészetet és mesekincset áthatja ez a szemlélet. A segítséget kérő, az oltalmat kereső ebben a világban mindenkor megkapja a lehető segítséget, miként ezt az alábbi kis gyermekrimus is példázza:

„Gólya, gólya gilice,
Mitől véres a lábad?
Török gyerek megvágta,
Magyar gyerek gyógyítja,
Síppal-dobbal, nádi hegedűvel.”

(Azaz: ősi varázshatalmú mágikus eszközökkel megy végbe a gyógyítás, és állítódik helyre a természet megszokott rendje.)

- Fentiekből következik: az ősidőkben őshonossággal kapott vagy szűzfoglalással szerzett felségterület elbitorlása ellentétben áll az isteni és emberi törvényekkel.

6.) A KŐBEFALAZOTT ASSZONY MONDÁJÁNAK TALÁNYA

Bizonyos vonatkozásban az őshonosság kérdésköréhez tartozik Dávavár kőbefalazott asszonyának balladai formában fennmaradt ősmondája is.

A monda rövid tartalma:

- Tizenkét kőműves (a 12 bűvös szám) összetanakodik, hogy fölépítik Déva várát (A Déva név maga is mágikus szkíta - magyar - dák összó, amely itt a *genius locia*-ra, a hely védőszellemeire utal.). A várépítés során azonban megmagyarázhatatlan akadályokba ütköznek: amit fölépítenek, mind újra leomlik.
- A baj okának elhárítására a „tizenkét kőmies” azt a határozatot hozza, hogy amelyük felesége előbb jön ide, azt ragadják meg és építsék be a várfalba, illetve „annak gyöngé hamvát keverjék a mészbe.”
- Elsőként a várépítés vezetőjének, Kőműves Kelemennek a felesége érkezik. Őrá vár a tragikus szerep. Ő maga eleinte elhinni sem akarja, milyen sorsot szántak neki:

„Mikor térgyig rakták, csak tréfára vette.
Mikor övig rakták, bolondságra vette.
Mikor csöcsig rakták, ő valóra vette.”

Az asszony befalazásával megáll a várfalak omlása, és sikerül megépíteni a várat. Mai racionális felfogásunk szerint érthetetlen az egész monda. Nyilvánvaló, építőáldozatról van szó, de mi az építőáldozat értelme az ősi felfogás szerint? Sajnos ez a kérdés mindmáig tisztázatlan, jóllehet az építőáldozatok szokáshagyománya változott, áttételes formában ugyan, de napjainkig él.

Hasztalan bűvároljuk át azonban az idevágó irodalmat, kielégítő válaszhoz nem jutunk. A történelem előtti korban az a szokás - írja Vámos Ferenc *„Kozmosz a magyar népmesében”* c. munkájában -, „hogy a tűzhely alatt, a lakóházban temették a halottakat: az egész kőkorból, az ógörögöknél, az assziroknál, a babilónoknál, egyiptomiaknál. A germánok az udvaron temették halottaikat. A mordvin és a magyar néphitben szó van arról, hogy a küszöb alá temetnek. Az építő-áldozat eredése ide megy vissza.” (Vámos 1943, 144.). A tűzhely alatt - de miért épp a tűzhely alatt? Mert a magyarság, mint az emberiség ősnépe, tisztelte a tüzet. A tűzhely alatti eltemetéssel a tűz szellemének, a természet erőinek mutatnak be áldozatot.

Kánaánban, Megido ősvárának feltárásakor a vár kőalapzatában, ifjú leány csontvázára bukkantak: a leányt a vár építésekor, a vár tartós fennmaradásának biztosítékául befalazták az alapokba, miként ezt az ásatást végző régészek megállapították. De miért? Mi célból? Milyen módon akarták elérni ezáltal a vár huzamos létét? Senki sem tudja. Korunk racionalista gondolkodása értetlenül áll a lelettel szemben: szűkre zárt tudatával nem lát összefüggést a vár fennállásának elérése, és a falában kétségkívül élve temetett leány között.

A Néprajzi Lexikon értelmezése szerint: „A magyar nyelvterületen építőáldozatnak bizonyos új vagy épülő házzal kapcsolatos cselekményeket nevezünk, amelyek elvileg azon az elképzelésen alapulnak, hogy „az új ház áldozatot követel”. E hit különböző megfogalmazásokban fellelhető még ma is az egész nyelvterületen, *nem ismeretes azonban arra vonatkozó magyarázat, hogy ki és miért követel áldozatot*. A baj (miféle baj? - G.K.E.) megelőzésére ma lényegében háromféle cselekménytípus ismert: 1. Első éjjel olyan személy alszik a házban, akinek a haláláért „nem kár”: pl. legöregebb családtag, gyógyíthatatlan beteg, de leggyakrabban kutyát, macskát, tyúkot zártak be első éjjelre a házba. 2. Beköltözéskor állatot ölnek, pl. baromfit nyakaznak le a küszöbön (esetleg vérével körülcsepegtetik a házat). 3. Valamilyen állat vagy állati eredetű termék (tyúk, macska, tojás stb.) befalazása a 20. sz.-ban már igen szórványos, de a régészeti leletek tanúsága szerint régen gyakoribb volt; ma is találni régi falusi házak lebontásakor a falban ismeretlen tartalmú edényeket, néha állatsontvázakat.” (Néprajzi Lexikon I. 1977, 697-698.).

A mélyen rejlő magyarázatot a szűzfoglalással kapcsolatos ősvallási hiedelmek takarják. Az Aranykorból eredő mágikus élet- és világszemlélet, amely nem a „humanista” gőg talaján állt (az ember a teremtés koronája, a Földi Világ Ura stb.), hanem az élők egyenlő életjogának elvét vallotta, és még a tárgyakat is önálló cselekvőképességgel ruházta fel, szentül hitte, hogy a tájnak is van lelke, s az ősi ember által még nem érintett szűz területek sem „gazdátlanok”: isteni erők, helyi szellemek védik minden szűz terület külső behatolóktól való függetlenségét, érintetlenségét, s a helyi védőszellemek - a ge-

nus loci - hozzájárulása, beleegyezése nélkül birtokba venni, kisajátítani az ősi tájat - merénylet a természetfölötti isteni erővel szemben, s az efféle behatolókra pusztulás vár, és minden erre irányuló törekvésük semmis és megghiúsítandó.

Ez az őshiedelem áll Dévavár mondája drámájának hátterében. *A várépítők, akik ennek az elvnek figyelmenkívül hagyásával kezdik meg a várfalak felrakását, szentségtörő birtokháborítást követnek el.* Ezért hiúsul meg minden erőfeszítésük.

„Mit fölraktak nappal, leomlott estére,
Mit fölraktak éjjel, leomlott reggelre.”

A kőművesek ráeszmélnek az elkövetett vétségre. A védőszellemekkel, a dévekkel való megegyezésnek azonban nagy ára van. Örök időkre szóló szent szövetséget kell kötniök velük, s biztosítaniok őket, hogy a birtokbavételhez való hozzájárulásuk fejében ősi szent területükön soha nem háboríttatnak idegen istenek, természet-ellenes, élet-ellenes, ember-ellenes hitek területükre való bebocsátása által, s így saját ősjogon bírt felségterületükön sohasem válnak megvetettekké és üldözöttekké.

A helyi védőszellemekkel kötendő örök időkre szóló szövetséget emberi oldalról természetesen csak egy örökkévaló tényező biztosíthatja. Ez pedig az emberi lélek. A tizenkét kőművesnek a várfelépítés biztosítása érdekében rá kell állnia, hogy a legszeretettebb hitvestársat, az építést vezető Kőműves Kelemen feleségét élve betemetik a váralak közé, hogy ily módon örökké élő lelkét a várfalak örök időkre magukba zárják. Ennek megtörténte után Magyarország ősi délkeleti védbástyája, a dévek örök időkre szánt vár-védőműve, Déva vára akadálytalanul megépülhet. Az építőáldozatok megfejtetetlennek hitt talánya mögött tehát a genius loci, a helyi védőszellemekkel kötendő kiegyezés ősvallási hiedelmét kell látnunk.

„Ősi időkben az emberiséget erősen foglalkoztatta a tájak lelke s azok a lények, amelyek a tájat az ember megjelenése előtt birtokolták. Kibékítésüket, segítségük elnyerését szertartásokkal és áldozatokkal keresték.” (Neutra 1979, 71.).

A magyarság keletkezésének időpontját az őshonosság tanúsága szerint a hivalkodóan ostoba és nemzetellenes hivatalos nézetekkel szemben nem egy ezredévre, de hosszú évezredekre kell visszavinnünk. Vajon milyen messzire, régidők milyen mélyeire? Bizonyos jelek, tényadatok szerint legalább a vízözönig kell visszamennünk.

7.) VISSZA A VÍZÖZÖNIG

Már középkori krónikáink is (amelyeknek döntő fontosságú korjelző adatait hivatalosaink ügyesen eltitkolták) a vízözönig viszik vissza a magyarok eredetét. Hivatalos történetírásunknak úgy látszik, valamiért érdeke, hogy éktelenül lekurtítsa a magyarok eredetét. Szerintük jó, ha egy ezredév (ezeregyszáz esztendő) áll mögöttünk.

Hogy is van ez? Hiszen ezeregyszáz esztendeje jöttek be Álmos és Árpád hadai. Azelőtt nem volt semmi? Nem létezett magyarság? Úgy pattantak ki a magyarok a semmiből, mint az a bizonyos szikra Pallas Athéné homlokából? Azelőtt nem létezett magyar? Hát akkor példának okáért honnan vette a nevét Álmos meg Árpád? Mert annyira tökkelütött senki sincs, hogy ne látná: mindkét név tősgyökeresen magyar. Volt tehát már akkor magyar nyelv, csak magyar nép nem létezett?

Hogyan értsük ezt? Nép nélkül is keletkezhet és létezhet nyelv csak úgy a levegőben? Hát a székely-magyarok? Ha nem élt még magyar, hogy az istencsudájába tudtak Álmos hadai elébe menni? De hagyjuk az okvetlenkedőket. Vegyük középkori krónikáink hiteles tudósításait. Vajon ők mit vallanak a magyarság keletkezéséről?

Némileg meglepődhetünk. Középkori krónikáinkban ugyanis egytől-egyik - A Tárih-i Üngürüszről és Anonymustról Thuróczy János magyar krónikájáig és Pethő Gergelyig - fehéren-feketén ott áll a magyarok ősrégi volta. A vízözönig jobbára meg sem torpannak ők.

A Tárih-i Üngürüsz tudósítása szerint: „Az évszázadok hírnökei és a hírek elmondói ilyenképpen adták elő. A régi időkben a Madzsar törzs nemzetsége Nemród gyermekeitől származott. Nemródnak volt egy Ankisza nevű felesége, s ettől a feleségétől két fia született. Az egyiket Magornak (kérem, különösen figyeljenek azok, akik azt állítják, hogy a magyar név a IX. sz. előtt nem fordul elő), a másikat Hunornak hívták. Ők voltak Nemród első fiai, és állandóan atyjuk palotájában tartózkodtak.

Egy nap Nemród vadászatra ment, és magával vitte a fiait is. Vadászat közben Nemród egy elejtendő vadra bukkant. Azonnal nyomába eredt, és üldözni kezdte. Fiai is mindenfelé vadat kémleltek, s egyszer csak egy csodálatos vad tűnt fel előttük, amely csodálatos színekben pompázott. Önkénytelenül is a vad után fordultak lovaikkal vágtában. A vad azonban elmenekült, és Adzsem [tartomány] határán a hegyek közé érve eltűnt. A két királyfi, bármily soká kereste a vadat, nem találta meg. Sem a nevét, sem a fajtáját nem ismerték.” (Terdzsüman 906/1988, 19.). A vízözön tájékáról Névtelen Jegyzőnk sem akar elmaradni, holott - miként ő maga hivatkozik rá - „az iratok biztos előadásából meg a történeti művek világos értelmezéséből” tárja elénk remekműví gestájában a magyarok történetét, s mindjárt előljáróban a következőket tudatja régiségünkről: „A szécítiaiak (a magyarok) ugyanis jó régi népek, s van hatalma Szcítíának keleten, mint fentebb mondtuk. Szcítíának első királya Mágóg volt, a Jáfet fia, és az a nemzet Mágóg királytól nyerte a magyar nevet.” (Anonymus 1200 k./1975, 78.).

Mikor élt Mágóg? Évezredekkel időszámításunk előtt. Anonymusból pedig kitűnik: a magyaroknak akkor már nemcsak királyuk volt, olyan királyuk, akinek híre-neve az egész ókori világot bejárta, de volt nagyhírű országuk, hazájuk is. Miként állhatna meg tehát az, hogy új nép a magyar? Fordítva! Fordítva! Az sem áll, hogy Ázsiából jöttek be téridegen népként és hódítókként foglalták el a Kárpátok közét? Fordítva! Fordítva! Nem áll, hogy az itt élő, „magasabb műveltségű” szláv népektől vették át kultúrájukat? Fordítva! Épp fordítva! Nem áll, hogy erőszakkal beolvasztották az állítólag itt élt népeket? Fordítva! Fordítva történt. Éppen fordítva.

Kézai Simon mester ekképpen tájékoztat eleink eredetéről: „Tehát miután a vízözön pusztítása folytán Noé és három fia kivételével valamennyi élőlény megsemmisült, végül is Szentől, Kámtól és Jáfettől a vízözönt követően hetvenkét nemzetség származott: Szentől huszonkettő, Kámtól harminchárom, Jáfettől pedig tizenhét (...) a Jáfet törzséből származó Ménrót az óriás, Thana fia a vízözön utáni tizenegyedik esztendőben egész rokonságával együtt torony építésébe kezdett, tekintettel a korábbi veszedelemre, hogyha a vízözön megismétlődne, a torony oltalmában kikerülhessék a bosszúálló ítéletet. (...) Mellőzve már most a mellékes dogokat, melyek csak a tárgy színezésére valók, térjünk vissza Ménróthoz. Ez az óriás, a nyelvzavar kezdete után, Havilah földjére költözött, melyet ekkor Perszisz vidékének neveztek, és ott két fiút nemzett a feleségével, Enethetel, nevezetesen Hunort és Magort, akiktől a hunok vagyis a hungarusok erednek

(...) De mert Hunor és Magor elsőszülöttei voltak Menrótnak, apjuktól különváltan éltek sátraikban.

Történt pedig, hogy egy nap vadászni igyekeztek Moeótisz ingoványaiba, amikor is a pusztaságban egy gímszarvas jelent meg előttük; ők üldözőbe vették, az meg menekült előlük. Ott aztán végérvényesen eltűnt a szemük elől, s noha sokáig keresték, képtelenek voltak bármiképp is rátalálni. Végül, miután bebarangolták az említett ingoványokat, úgy találták, hogy azok alkalmasok barmok táplálására. Ezt követően visszatértek az apjukhoz, s belegyezését elnyerve, minden ingóságukkal együtt a Meótisz ingoványai közé költöztek, hogy ott telepedjenek le.” (Kézai 1283 k./1984, 117-118.).

Miként a fentiek jelzik, középkori krónikásaink kivétel nélkül évezredekkel korábbra viszik vissza a magyarok eredetét, mint ellen-historikusaink.

8.) NYOMAVESZETT ELEINK NYOMÁBAN

Akarva, nem akarva, a forrásokat forgatva, az adatokat, tényeket vizslatva, drámai erővel vetődik fel újra meg újra kérdés: meddig lehet, és meddig kell visszamennünk? Középkori kútforrásainktól eltekintve, akadt jó néhány szabad kutatónk, aki több ezer évre vitte vissza a magyarok eredetét. Tisztelet törekvéseiknek. Sajnos azonban jobbára elmaradt a módszeres logikai vonalvezetés, elemzés és bizonyítás, vagy ezt csupán részlegesen és elégtelenül végeztek. Márpedig nyilvánvaló, hogy állítani - akár csak ígérni - mindent lehet, a szabatos bizonyítás azonban itt elengedhetetlen. A baj az, hogy az elfeledett és elfedett nyomok sivatagán nyoma veszett őseink nyomai után eredve, nehéz a bizonyítás. Ez a legnehezebb.

„Némelyek tudatlanságból-é? Vagy amit könnyebben el lehet hinni, a Magyarok ellen való gyűlölségből, ugyan azon Nemzetnek eredetéről oly embertelenül vélekednek, hogy azokat az ördögtől származottnak lenni mondanák.” (Szekér J. 1808, 9.).

Ördögtől vagy Istentől: természetfölötti erőktől! Honnan eredünk hát? Kiktől származunk? Hol éltek eleink? Hol volt az őshazánk?

9.) A NAGY VÍZFÜGGÖNY ELŐTT

Eljutottunk már az előzőek során az őshonossáig, Nimródig és a vízözönig. De itt szétfoszlanak a szálak, elsüllyednek az utak, s úgy tűnik, nincs tovább. De nemcsak mielőttünk torlódnak akadályok, az emberiség visszavezető történelmi-társadalmi fonalai is elenyésznek itt. Nem tudni, mi volt korábban. Nem látni visszafelé. A vízözön óriási vízfüggőnye, mint holmi gigantikus cezúra fekete lapka az emberiség tekintetén, sötét elválasztó vonal az emberiség történetén: minden előző eseményt elborít.

Nem tudni, mi volt előzőleg, mi volt a sorsa az emberiségnek, milyen társadalmakban élt, mi volt a műveltsége, miként látta a világot, mi volt az őshite s hogyan élt, hogyan boldogult. S miféle népek virágoztak? Vagy éppenséggel ki volt, milyen volt az ősnép, amelyikből az emberiség kialakult? Mi rejlik a nagy vízfüggöny mögött? És egyáltalán, bizonyos-e, hogy ez a vízfüggöny takar el mindent? Vajon nem lehetséges, hogy mester-ségesen zártak el mindent a tekintetünk elől? Egy bizonyos: előző létünkéről a legellentmondásosabb, legbadarabb nézetek kavarognak.

Akárhogyan is van, Magor és Hunor atyja, Nimród, a szkíta-magyar őskirály ott áll a vízözön peremén Babel városával, a Bábeli toronnyal, és az ő személyes vezetésével indul ki az őstestvérpár a kozmikus világegyetemet megtestesítő Csodaszarvas vezetésével, hogy visszatérjenek a Kárpát-medencei őshazába az üngürüsz (hungarus) nép megsegítésére. A kútforrások alapján ezt tanúsítjuk. Való ez? Jöjjön a tagadás! Keljen birokra való és képtelen!

Bizonyos viláгуралmi, politikai, és zsidó-keresztény egyházi körök a legsötétebb színekkel festik a vízözön előtti emberek életét. Szerintük baromi tudatlanságban, nyomorúságban, örök hajszában a táplálék beszerzése után és örök rettegésben telt az életük. Fordítva, épp fordítva. (Egyébként ne ócsároljuk az állatokat. Az állatok ugyanis - kivéve azokat, akiket az ember embertelen rabságba ejtett - alapjában véve szabad és boldog életet élnek.) Vagyis e beállítás szerint az emberiség élete a vízözön előtt, a társadalmi egyenlőség és szabadság korszakában maga volt a pokol, s azóta boldog, mióta elnyomó hatalmak telepedtek a nyakára, elszabadult a bűn, az erőszak, a gyilkolás, s *az emberi világot, mint tűzparázzsal teli rostát, úgy rázzák az egymást követő háborúk.* Ezek a kedves urak nem veszik észre, hogy önmaguknak is ellentmondanak. A Bibliában ugyanis az áll, hogy az ember kiűzetett az Éden kertjéből.

Vizsgálataink itt a magyarság eredetére irányulnak, így hát figyelmünk erre összpontosul. Bizonyosra vehetjük ugyanis, hogy Nimród magyar népe nem előzménytelenül nőtt ki a földből tizenegy évvel a vízözön után. Idézzük fel csak emlékezetünkben: Babel tornyát tengernyi nép építette, és ez a nép, ha hihetünk a bibliai tudósításnak, mind egy nyelven beszélt, mégpedig Nimród, azaz két fia, Magor és Hunor nyelvén, következésképp az a nyelv a magyar volt. Elképzelhető hát, hogy a magyar nép őstörténete összefügg valamiképpen a vízözön előtti emberiség történetével.

De ennek járjunk alaposabban utána. A felmerülő alapkérdések jelentősége ugyanis megköveteli a tüzetes vizsgálatot. Vegyük hát a tényeket, a történeti adatokat, adalékokat, és a legszilárdabbakat, legbizonyosabbakat, a logikai tényeket, következetesen végigvitt bizonyító eljárásunk legszilárdabb támpontjait. A következetesség művészetével, amely nélkülözhetetlen minden nyomozati eljárásnál, nem fél össze semmiféle ábránd, elfogultság, részrehajlás, miszticizmus, de felületesség, megalkuvás, lazaság sem: a következetességnek a logika törvényeit kell követnie.

10.) BIZONYÍTANDÓ KÉRDÉSEINK

- Egy vagy több töből, kezdeményből keletkezett-e az emberiség?
- Hol született az emberiség, a földkerekség melyik területén?
- Létezett-e Aranykor? Paradicsomi idők előzték-e meg a vízözön pusztítását?
- Milyen nyelven beszélt az ősemberiség? Él-e még az egyetemes ősnyelv, avagy fölfedezhetők-e mai nyelvi nyomai?
- Melyik nép volt az emberiség ősnépe?
- Mi történt az aranykori emberiséggel, avagy miért bukott el az Aranykor?
- Miért, miként és mikor következett be a népek szétraajása és a Föld benépesítése?
- Miként következett be a „nyelvezavarodás”, az egyetemes ősnyelv széttöredezése, illetve a nyelvek elkülönülése?

Miként látható, kérdéseink nem egy rövid időtartamú, szűk értekezésre méretezettek.

Így hát tömörítenünk szükséges, tárgyunkat rövidebbre kell fogunk.

11.) EGY VAGY TÖBB KEZDEMÉNYBŐL, TÖRZSBŐL KELETKEZETT-E AZ EMBERISÉG, VAGY KÜLÖNFÉLE VÁLTOZATOKBÓL?

- Az emberi fajok, fajták szervi felépítésének, génrendszereinek, agyi-tudati felépítési alapjainak azonossága kizárja a több kezdeményből eredés minden eshetőségét.
- Ez csalhatatlanul azt bizonyítja, hogy a ma élő emberiség egyetlen ősről, egyetlen ősi magra, kezdetre vezethető vissza.
- További szilárd logikai fogódzó az, hogy a természetes fejlődés nem a fajok, fajták egységesülése, egybeolvadása felé vezet - az utóbbi tíz-tizenötezer év fejleményei ezt félreérthetetlenül tanúsítják -, hanem éppen fordítva: az emberi fajták további egyedi kibontakozása és elkülönülése felé.
- Következésképp az emberi fajták elkülönülésében a természet egyik elemi törvényét fedezhetjük fel.

A mezopotámiai, babiloni és szumer őshagyományokból eredő bibliai bábeli monda például világosan kimondja, hogy Nimród életében még egyetlen nép élt a földön és egyazon nyelven beszélt: „az egész földnek egy nyelve és egyféle beszéde volt.” Maga az Úr is ekként nyilatkozik: „Most még egy nép ez, és mindnyájuknak egy a nyelve.” (Biblia 1979, 16.).

De a pontos és hiteles tájékoztatás kedvéért idézzük az egész szakaszt: „Az egész földnek egy nyelve és egyféle beszéde volt. Amikor útnak indultak keletről, Sineár földjén egy völgyre találtak, és ott letelepedtek. Azt mondták egymásnak: Gyertek, vessünk téglát, és égessük ki jól! És a téglát lett az építőkövük, a földi szurok pedig a habarcuk. Azután ezt mondták: Gyertek, építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek teteje az égig érjen; és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén. Az Úr pedig szállt, hogy lássa azt a várost és a tornyot, amelyet az emberek építettek. Akkor ezt mondta az ÚR: Most még egy nép ez, és mindnyájuknak egy a nyelve. De ez csak a kezdete annak, amit tenni akarnak. És most semmi sem gátolja őket, hogy véghezvigyék mindazt, amit elterveznek. Menjünk csak le és zavarjuk ott össze a nyelvüket, hogy ne értsék egymás nyelvét! Így szélesztette szét őket onnan az ÚR az egész föld színére, és abbahagyták a város építését.” (Mint külön érdekességet említjük meg, hogy Úr valamiért fontos feladatának érzi annak megakadályozását, hogy az emberek „véghezvigyék mindazt, amit elterveztek”).

Az ősmítosz három alapvető tényre adott válasznak tekinthetjük:

A. Miként keletkeztek az egyetemes ősnyelvből a különféle nyelvek?

B. Miként keletkeztek a népek?

C. Miként népesítették be az emberek a földet?

Bábel városának és a Bábeli toronynak az építése idején tehát:

1. Az emberiség még egy nyelven beszél.
2. Még csupán egyetlen nép létezik.
3. Az ősnép még a föld egy meghatározatlan területén él.
4. Ez az eredeti állapot: az emberiség egysége és az ősnyelv egyetemes érvényessége a „nyelvzavarodásig”, illetve a „szétszéledésig”.

Vizsgálatunk szemszögéből mindez érthetően súlyos jelentőségű. Természetesen szó

sincs arról, hogy egyetlen forrás alapján vonnánk le következtetéseinket. A kútforrás hitelét egyéként nagyban emeli, hogy őshagyományokat tükröz. A mítosz hitelessége mellett szól, hogy történetileg és logikailag kétségbevonhatatlan tényeket rögzít.

- Fentieket egybevetve, úgy véljük, bizonyítottanak fogadható el, hogy az emberiség egyetlen közös gyökérből fejlődött ki, és a népek elkülönülése későbbi fejlemény.
- Következésképp bizonyítottanak tekinthető, hogy a természetes emberi fejlődés az egységesből, egy-azonosból való elkülönülés irányába halad, és az emberi fajtakat a történelmi-társadalmi erők öntörvényű tevékenysége hozta létre, maga a történelem. Hamvas Béla megállapítása szerint: az emberi fajtakat Isten arcai.
- Ha viszont egyetlen töből, csoportból, népből keletkezett az emberiség, úgy abból fontos következtetéseket kell levonnunk.
- Meg kell próbálnunk nyomon követni a világ népének további sorsát, mindenekelőtt megállapítanunk kilétét, s kiderítenünk, egyáltalán mi történt vele, hol él, mint él és létezik-e egyáltalán?

12.) KI VOLT A GENEZIS SZERINT A VILÁG ŐSNÉPE

Lássuk a Genezist a mai emberiség ősapjairól, Noé fiairól. Jáfet fiai: Gomer, Magóg, Madaj, Tubal, Mesek és Tirász. Hám fiai: Kus, Micraim (Egyiptom), Put és Kánaán (...). És itt érdekes fordulat következik be: „Kús nemzette Nimródót. Ez kezdett hatalmaskodni a földön. Hatalmas vadász volt ő az ÚR előtt. Ezért mondják: Hatalmas vadász az ÚR előtt, mint Nimród. Országá először Babelben, Ereken, Akkádban és Kalnéban, Sineár földjén volt. Arról a földről ment Assúrba, és építette Ninivét, Rehóbót-Írt, Kelaht és Reszent, ezt a nagy várost Ninive és Kela között” (Biblia 1979, 16.).

Némi bökkenőt az okoz, hogy Hám utódai a színes bőrűek, feketék. Hogy kerül ide Nimród, Magor és Hunor atyja, aki Magóg nagykirály mellett a fehér emberiség, és az őse-európai szkíta-magyarság őse? Vagy tán arra akar utalni itt a Biblia, hogy őseredetük szerint Afrika népei is magyarok? Noé fiainak névsora mintha ebbe az irányba mutatna. Jáfet fiainak a neve keményen magyarnak hangzik: Gómer Moger népnévük hangugratásos alakja, Magógról szót se kell ejtenünk, Madaj pedig ugyancsak a magyar népnév lágyított mássalhangzójú változata. De a többi Noé-fiúra is elmondható mindez. Tubal, Mesek, Tirász, de Kus (Kos), Kánaán is erőteljesen magyaros hangzásúak. És akkor még nem is szóltunk a -ta végződésű népek: Semita, Hamita, Kánaánita stb. stb. hosszú soráról (l. 6. fejezet, 203-238.).

Középkori krónikáink mindenestre, a bibliai hagyománytól eltérően, a Jáfettől való származást támasztják alá, s így nekünk is azt kell elfogadnunk.

„A fenti idézetekből világos, hogy már amikor a Genezist írásba foglalták, Kr. e. 950. körül, Nimród a zsidók szemében távoli és legendás személy volt. A modern bibliatudomány azt is feltételezi, hogy a Genezis Nimródra vonatkozó részlete tulajdonképpen idézet egy korabeli Nimród-eposzról. Hasonló természetű epikai átvételek a sumér királylistákban is előfordulnak, és az ószövetségi zsidók, akik a mezopotámiai kultúrkörben éltek, ezt a gyakorlatot bizonyára ismerték. Meg kell jegyeznünk, hogy a városok, melyek alapítását a Genezis Nimródnak tulajdonítja, azok közé tartoznak, melyeket a zsidók a legjobban gyűlöltek. Az a tény is, hogy Nimród Kus nemzetségében szerepel (...), arra utal, hogy a zsidók hagyományos ellenségeik közé sorolták. A bibliatudomány

ugyanis megállapította, hogy a Kám leszármazottaiként feltüntetett személyek valamennyien a zsidósággal ellenséges viszonyban álló népeket és városokat jelképezték. Később azután a zsidó hagyomány egyre inkább azonosította Nimródot Asszíriával, a zsidók legfélelmetesebb ellenségével, és Mikeás próféta idejében, Kr. e. 730. táján, ez az azonosítás már teljessé vált (...).

Láthatjuk tehát, hogy Nimród az egész Közel-Keleten nyomokat hagyott, mint hatalmas uralkodó, a bábeli torony építője és a szemita népek hagyományos ellensége. Nem valószínű azonban, hogy Kézai erről bármit is tudott, vagy hogy Nimród legendás tetteiről mohamedán forrásból értesült volna.” (Endrey 1982, 17-18.).

Nimródnak kétségkívül óriási szerepe volta a vízözönt követően. Alakja a vízözön közvetlenül követő emberiség ősatyjaként áll elénk. S az sem lehet vitás, hogy a Genézisben az emberiség egyetemes ősnépe: Nimród népe.

Tény és való azonban: semmilyen hagyomány, irodalmi - történeti kútforrás nem fogadható el teljes értékű bizonyítéknak, ha mégoly hiteles is, ha nem vág egybe a tényekkel, ha nem igazolják tények. Lássunk hát hozzá a további bizonyítékok felsorolásához. Ehhez azonban meg kell ismernünk, mi történt a vízözön táján bekövetkezett fordulat, a nagy világváltás során. Mindenekelőtt vegyük szemügyre a kiindulópontot, az Aranykor létezésének kérdését.

13.) LÉTEZETT-E AZ ARANYKOR?

Magáról az Aranykorról alig tudunk valamit, noha millió évekig tartott, s kétség sem férhet hozzá, hogy az embert ez a kor formálta ki. Ámde, különös módon még csak annyit sem tudunk biztosan, hogy egyáltalán volt-e, létezett-e? Hogy lehet ez? Ennyire feledékeny volna az emberiség, hogy önmagáról is megfeledkezik? Gondoljunk csak a vízözön nagy vízfüggönyére. Vajon ez idézte elő a teljes és tökéletes feledést? Vagy másról van szó? Nem természetes, hanem mesterségesen kiváltott feledésről, mesterséges hatóerők beavatkozásáról, művi úton létrehozott feledésről, emlékezetvesztésről? Valakinek érdekében állt a feledés, feledtetés?

Tagadhatatlan tény: adattalanná váltak egész korszakok, s az emberiség legóriásibb időtartamú korszaka, az Aranykor emléke is eltöröltetett, mintha rezekálták volna az emberiség emlékezetét, agyának azt a területét, amely legősibb meghatározó élményeit őrzi. Aranykor, Éden, Paradicsom, Paradicsomi idők, Édenkert, Hesperidák kertje, Eldorado, Erdély mint Tündérország, Csallóköz, a Tündérkert (hol a tündérek ingyen mérték az aranyat). Mert különös módon, eddig felfedetlen törvények szerint az ezerféleképpen pusztított történelmi Magyarországon maradtak fenn talán legtisztábban - hagyományelemekben és a valóságban is - az aranykori állapotok. A Tárih-i Üngürüz festette kép szerint Hunor visszatérő vitézei nem győznek gyönyörködni abban, amit találnak!

Hova lett mindez? Ősrégről fennmaradt néphagyományok szólnak minderről a széles földkerekségen. Az emberiség azonban ezekről sem tud, és azt sem tudja, mihez kezdjen velük. A tudat, a felszíni, ún. racionális tudat üresen tekint vissza, az adatok hiányzanak. Az emlékek eltöröltettek. Évmilliók úr támadt, mesterséges úr, amit megállapíthatóan vízözön körüli hatóerők támasztottak bennünk. Tudatos eszméletünket kifosztották, ahogy az égő lámpából kifújják a lángot. A tükröt, őstörténetünk tükrét, amelyben látni

kellene magunkat, fekete posztóval lefedték.

Hajdan volt hellének nagy költői génusza (és nyomukban a latinok) költői látomásaikban ugyan még érzékletesen fel-felidézük az Aranykor emlékét, de számukra is jobbra legenda az már csupán. Hésziodosz gyönyörű költeménye ekként örökíti meg emlékét:

„Emberi nemzetséget először fényes aranyból
készítettek az istenek, ők, az Olymposon élők.
Akkor még mindenki fölött Kronos égi király volt,
s könnyű szívvel, akárcsak az istenek, élt a halandó,
távol a bajtól, távol a jajtól, még az öregség
sem járt köztük, mindvégig duzzadt az erőtlől
karjuk s lábuk, a kórság még nem törte meg őket;
mint lágy álom jött a halál rájuk, s amíg éltek,
csak jóban volt részük; a föld meghozta magától
bő termését és dolgozni merő gyönyörűség
volt, sok jó közepette, a dús legelőn legelészett
nyájuk, s kedvelték az olymposi boldogok őket.
Majd azután, hogy a föld befogadta magába e fajtát,
jótét lelkek lettek, a nagy Zeus rendeletére,
földönjáró hű őrzői az emberi nemnek.”

(Hésziodosz i.e. 8. sz./1955, 45.)

Különös figyelmet érdemel Hésziodosz félreértelmezésnek tetsző állítása, miszerint az Aranykor emberei testileg maguk is aranyból lettek volna. Ámde a költői lángész valójában még ebben sem téved: az Aranykor emberének lelki-testi mivoltát valójában áthatala a korszak féme, az arany. Elméjében az arany fénye világolt, ösztöneit ez hatotta át, ereiben az arany melengető fénye, a Nap arany fénye csörgedezett; az a fény, amelyet az őskor embere eleven, folyékony fémként érzékelt, s a földi arany felfedezése után - mély meggyőződéssel - tárgyasult, földi anyaggá szilárdult napfénynek tartott, és szent áhítattal vett körül égi eredete (és nem használati értéke) okán, mint a Mindenség Urának, a Napistennek tündökletesen tisztaságos fémét.

Ekként vált az arany hitbéli tisztelet tárgyává, s ekként vált ékszerre, dísz tárggyá, kezdetben fejét koszorúzó koronává, nyakat ékesítő nap-körlánccá, emberi mellen hordott védelmező talizmánná, s épp ezért kezdetben csak a Napisten földi képmásának, az emberi közösség hivatott vezetőinek, a szkíta őskirályoknak a jelvénye volt. A szent arany csak később profanizálódott (Aranyborjú-imádás), s vált haszonleső, lelketlen üzerek martalékává, emberiség megrontójává, önmagából kiforgatójává.

Érdekes módon Hésziodosz itt könnyedén átsiklik az Aranykor bukásának (elbuktatásának) fölöttébb izgalmas és rejtélyes problémáján „a föld befogadta magába e fajtát” egyszerű szófordulattal. Emlékeztetnünk kell itt Kandra Kabos fentebb már idézett megállapítására, miszerint: „mire sincs nagyobb szükségünk, mint hogy a bukás hagyományait is megismerjük.” (Kandra 1897/2006, 397.).

Kandra Kabosnak messzemenően igaza van: az Aranykor bukásának feltárása az egyik legfontosabb feladat, mivel az is a világtörténelem tisztázatlan, eltussolt nagy eseményei közé tartozik. Ennek sűrített, rövid összefoglalóját tárgyunk követelményei folytán nem mulaszthatjuk el.

2. ábra: A szkíta "Aranyember" az i.e. 5.-4. századból. Az Issyk Kul tó kurgánjában talált lelet rekonstrukciója páratlan világszenzációt jelentett. A Kazahsztáni Köztársaság Arany- és Drágakő-Múzeumában kiállított mása megtekinthető a világhálón a <http://www.museumofgold.kz/en/expo/goldman/> cím alatt.

14.) A KERT, A FA, A KÍGYÓ ÉS AZ ISTEN

A Tudás Fájáról gyümölcsöt tépve
megraboltátok isteni javam
sárból gyúrt féreggé változtál Ember
ki baromsorsra született e földre
kit nem illet meg istenségem legfőbb
legdrágább kincse - a tudás.

A tevékenykedő, élénk, minden jelenségnek, tárgynak csínját-bínját, természetét, okát fürkésző emberi értelem legsajátabb vonása a tudás áhítása. Valamikor ilyen tudás-szomjas volt az egész emberiség, miként ez még napjainkban is kiütözik, a körülmények dacára is, a kisgyermek örök kutakodásában, kérdezősködésében, ahogy végigkóstolgatnak-tapogatnak minden kezük ügyébe kerülő tárgyat, ha lehet, szét is szedik, és szinte kifogyhatatlan kérdezősködni és kérdezősködni. Az emberi szellem addig volt sérületlen, öntevékeny és a világra nyitott, amíg ilyen volt, amíg mindent tudni akart. Sorvadásnak akkor indult, amikor - akárcsak a mai kisgyermekek kérdezősködését - fensőbbes erők erről leszorították.

Óperzsa hagyományok szerint „az első emberpár eredetileg egyszerűségben és ártatlanságban élt. Örök boldogságot ígér nekik a Teremtő, ha erényeiket megőrzik. De egy gonosz démon jött hozzájuk, kígyó formájában. Ahriman (Ármány) küldte, az Ördög hercege és gyümölcsöt kínált nekik egy csodálatos fáról, ami halhatatlanságukat megszüntette. Az ármány szívükbe hatolt és erényeiket megtörte. Ennek következménye: elkárhozásuk és örök boldogsághoz való joguk elvesztése. (Kénytelenségből) vadat ölték, hogy bőréből ruhát készíthessenek maguknak. A sátáni ármány továbbra is ellenőrizte gondolataikat, irigységre, viszályra, ellenségeskedésre ösztökéli őket (...).

Mióta a fenti sorok íródtak, Mr. George Smith a British Múzeumban talált egy ékíratos táblát, ami hitelesen kimutatja a teremtés és bűnbeesés mítoszát a babiloniaknál - 1500 évvel korábban, mielőtt a héberek hallottak volna róla.” (Doane 1882, 8.).

Vegyük a Genézis mítoszát. Az ember boldogan, gond nélkül, háborítatlanul él az Éden kertjében, szabadságát egyetlen tilalom korlátozza: nem szabad ennie a Tudás Fájáról. „Ezt parancsolta az Úristen az embernek: A kert minden fájáról szabadon ehetsz, de a jó és a rossz tudásnak fájáról nem ehetsz, mert ha eszel róla, meg kell halnod” (Biblia 1979, 7.).

Az emberben meg is van a jó szándék a tilalom betartására, ámde a jön az örök

cselszövő képviselőjében szereplő *kígyó*, miként ez *A bűnbeesés* c. fejezetben áll: „A kígyó pedig ravaszabb volt minden mezei állatnál, amelyet az isten alkotott. Ezt mondta az asszonynak.

Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kert egyetlen fájáról sem ehettek? Az asszony így felelt a kígyónak: A kert fáinak gyümölcséből ehetünk, csak annak a fának a gyümölcséről, amely a kert közepén van, mondta Isten: Nem ehettek, abból, ne is érintsetek, mert meghaltok. De a kígyó ezt mondta az asszonynak: dehogy haltok meg! Mert Isten tudja, hogy ha esztek belőle, megnyílik a szemetek és olyanok lesztek, mint az Isten: tudjátok, mi a jó és mi a rossz.” (Biblia 1979, 7-8.).

Tudjuk, mi történt. Az asszony a kígyó által megtévesztve, ráveszi férjét és mindketten esznek a Tudás Fájának tiltott gyümölcséből. A következmények katasztrofálisak. Kihatnak az egész emberiségre, örök időkre bíró érvénnyel és végérvényesek.

Az Isten „Az embernek pedig ezt mondta: Mivel hallgattál feleséged szavára, és ettél arról a fáról, amelyről az parancsoltam, hogy ne egyél, legyen a föld átkozott miattad, fáradsággal élj belőle egész életedben! Tövis és bogáncsot hajt neked, és a mező növényét eszed. Arcod verejtékével eszed a kenyeret, míg visszatérsz a földbe, mert abból vétettél. Bizony por vagy, és vissza fogsz térni a porba!” (Biblia 1979, 8-9.).

Az eredendő bűn következtében bűnössé vált és bűnös marad az egész emberiség az idők végezetéig. Bűnösök ennek folytán az Aranykor csöpp küldöttei, a magzatvíz-ősoceánon át világunkba zuhanó, világunkról mit sem sejtő csecsemők és a megszületendő magzatok is. Bűnös és elátkozott maga a Föld is, az állatokkal egyetemben, és a kollektív bűnösség terhe alól nincs felmentés, nincs szabadulás. A paradicsomi emberpár a maga ősi ártatlanságában nem ismerte a bűnt, így hát gyanútlanul, sátáni rábeszélésre, büntetlenül vált világ bűnösévé. Poremberré, sáreberré változott (noha tudván tudjuk: még a féreg sem keletkezik a porból, nemhogy az ember), aki itt lefokoztatott és lealáztatott.

Mindez természetesen jelképes történet, s ami igazán érdekes az, hogy mi áll a jelképiség mögött? Az üzenet világos: bűn a tudás, a tudás megszerzése, a világ felfogására és megértésére hivatott elme ismeretszerzése, „az Ember büszke legénye” (Ady, 1918/2004, 549.), a gondolat tevékenysége. De miért? És milyen tudásé? És miért kerül a tudás kérdése ennyire kiélezetten az előtérbe? Hát nem a tudástól ember a Homo Sapiens, a bölcs ember? Meglehet, akkor járunk el helyesen, ha az adott körülményekből indulunk ki. A vízözön utáni újarcú világ küszöbén vagyunk, az Aranykor megdöntésének első szakaszában, a hatalmi jellegű új korszak kezdetén.

Nagyot tévedünk talán, ha arra következtetünk, hogy éppen az aranykori tudás tilalmáról van szó? A megdöntött Aranykor erkölcsi világa, szabad és boldog élete, szellemisége még mindig lebírhatatlanak tetsző erőt képvisel. Az új világ léte-nemléte azon áll vagy bukik, el tudják-e fojtani, ki tudják-e irtani ezt a szellemiséget.

15.) A PARADICSOMI ÁRULÁS

Mi történt az Aranykorral?

A Nagy Törés körül tombol a feledés, akárha valóban egy roppant társadalmi-földtörténeti kataklizma zajlott volna le, amely eltörölt égen-földön mindent, ami azelőtt volt, az évmilliók során fölhalmozott gigantikus emberi hagyománykincs teljes egészét

a megsemmisülés örvényébe lökve. Ámde efféle kataklizma - hacsak magát a vízözönt nem tekintjük annak - ebben a történelmi időszakban legjobb tudásunk szerint nem fordult elő, így hát nincs más magyarázat, minthogy ez a kataklizma szellemi, erkölcsi, társadalmi, világnézeti volt, s ennek során az őseMBERiség mérhetetlen gazdagságú tudás-kincstára szemétre vettetett és eltékozzoltatott.

Ezúttal sem szabad megfeledkeznünk arról, hogy mindez jelképes beszéd, őstények, őshagyományok jelképekbe foglalása. Az Édenkert jelképe az Aranykort, az aranykori paradicsomi idők életét sűríti magába. Bárhogyan is forgassuk, ebben az ősmítoszban félreérthetetlenül ott rejlik a tény: az emberi sors azelőtt hasonlíthatatlanul jobb volt, s az emberiség létében végzetes fordulat következett be, az erről szóló őstudást pedig megtagadták, eltemették, betiltották.

A történet egyszerűen az Aranykor bukásáról, szétveréséről, a paradicsomi állapotok megszüntetéséről szól a jelképek nyelvén, az ember kiveretéséről akkori boldog életéből. Ezt a veszteséget mélytudatában még ma is érzi.

Az emberi szellem és őstudás rangfosztásának főbb mozzanatai:

- Az Ember lefokozása, az Édenkertből való kiűzetése
- A tudás megtiltása, bűnné bélyegzése
- Hagyományvédelem helyett hagyománypusztítás
- Évezredek óta lobogó könyvmáglyák, autodafék
- Ezer éven át dühöngő inkvizíció
- A tudás lefokozása: hinni kell, nem tudni
- Dogmák kasztrendszerébe kényszerzubonyozott emberi szellem.

Mit lehet ehhez még hozzáfűzni? Az Aranykorral természetesen buknia kellett az Aranykor népének is.

Villám-észrevételek a tudásról:

- Az emberiség egyetlen eszköze az életben maradásra: a tudás.
- A tudás önvédelem, nemzet- és ország védelem.
- A tudás igazságtevés és igazságszolgáltatás.
- A tudás az élet teljességének és három idődimenziójának birtokbavétele.
- A tudás a Mindenség szerelme.
- A tudás a meghódított jövő.

16.)MI TÖRTÉNT A VILÁG ŐSNÉPÉVEL? HÍRE-PORA SE MARADT, VAGY ÉL MÉG NAPJAINKBAN IS?

Semmiféle válasz nem ismeretes erre a kérdésre a Biblia rövid utalásán kívül. Nem tudjuk, mi történt az ősnéppel, hova tűnt az emberiség szeme elől, maradt-e valami nyoma és létezik-e még egyáltalán. Mi több, még azt sem tudjuk, létezett-e egyáltalán. A jelek szerint ennek a kérdésnek a tisztázása valamiképpen kimaradt a tudományos vizsgálódások köréből. Talán lényegtelen ez a kérdés? Vagy tabunak minősül? S ha igen, miért?

Valahogy úgy áll a helyzet: ha volt is valaha ősnép, észrevétlenül úgy enyészett el, úgy tűnt el a szemünk elől, ahogy a tegnapi álomkép szertefoszlik, ahogy a tű elvész a szénakazalban. Nagy kérdés persze, hogy egyáltalán elveszhet-e nyomtalanul egy nép, nem akármilyen nép, de az a nép, amely hajdanta az egész világot betöltötte, és amelyből

kisarjadt valamennyi nép? Nem tudják? Nem vizsgálták ki? Nem tudnak róla? Egyáltalán a kérdés fel sem merült? De hiszen ez önmagában is rejtély, a legnagyobbak egyike. Hiszen óriási, valamennyiünket érintő kérdéstről van szó: a kezdetről, a kezdet kezdetéről, őseredetünk talányairól, arról a bizonyos mágikus kulcsról, amely kipatinthatja az összes zárat.

Óriási dolog volna fölfedezni az emberiség ősnépét a mai világban, mint holmi észrevétlenül fennmaradt ásatag csodalényt, s fölfedni ennek óhatatlan velejárójaként azt is, hogyan és miként alakult ki az őskézdetekből a mai népzön. De lehetséges még ez egyáltalán? Akadhat-e bármilyen fogódzó, amelybe kapaszkodva elindulhatunk? Képtelenségnek látszik még csak föltenni is ezt.

De hát vannak még csodák, a tudomány, a logika csodái. A matematikai logika, illetve a formális logika, az elmének ez a precíziós csodaműszere oda is elhatol, „ahol még a madár se jár”, s láthatatlan világok sorát fedezve fel, alighanem úton van, hogy felfejtse a kozmikus tudat titkait. Ettől hát miért kellene meghátrálnia?

Vegyük a következő tényeket:

- A vízözöntől, a jégkorszak elmúltától hozzávetőlegesen tízezer évvel számolhatunk.
- Az emberiség életében itt következett be a nagy törés, a végzetes fordulat, amely két egyenlőtlen részre osztja az emberiség történetét.
- A két korszak aránytalanságát a vízözön előtti kor több millió éves és a vízözön utáni korszak tízezer éves időtartama fejezi ki.
- A kettő úgy viszonylik egymáshoz, mint holmiféle óriásgyümölcs és pókháló-bevonata.
- A vízözönig - tények és források egybehangzó tanúsága szerint - egységes volt az emberiség és egyetlen nép élt a földön.
- Ez a nép - az egységes emberiség egyetemes ősnépe - hatalmas lélekszámú volt és hatalmas területeket betöltött.
- Továbbélésének megdönthetetlen bizonyossága, hogy az őshagyományokon alapuló bábeli szétraajzás szerint ez a nép töredezett szét és ennek a népnek szétvándorolt elemei népesítették be a földet.
- Következésképp: az emberiség egyetemes ősnépének utódai, örökösei mindazok az akkori népek, amelyek közvetlenül a vízözönt követő elágazás, szétraajzás során keletkeztek.
- Vagyis a föld valamennyi régi népe úgy génjeiben, mint fiziológiai felépítésében, nyelvében ma is a vízözön előtti, aranykori egyetemes ősnép örökségeleseit hordozza: az ősmag ősnépből csírázott ki valamennyi.

De mi történt magával az ősmaggal?

Képtelenség föltennünk, hogy az eloszlás teljes és tökéletes volt, és az aranykori ősnépnek még csak írmagja sem maradt: ezzel csak akkor kellene számolnunk, ha valamiféle titokzatos nép-vírus támadja meg. Ez azonban az utódok sorsát is megpecsételte volna. Ha e nép előző életének roppant időtartamára gondolunk, úgy nem lehet kétségünk, az évmilliók során minden követelményt meghaladón bizonyította életrevalóságát. Az ősnép megszűnésére semmilyen jel nem mutat, semmilyen ok nem fedezhető fel, magvának tehát fenn kellett maradnia. Ámde, ha fennmaradt és köztünk él az ősnép, az emberiség egyetemes ősnépe, úgy miként lehetséges, hogy egyszerűen nem ismerjük, és semmit sem tudunk róla? Mi törölte ki tudatunkból létét, mi mosta ki elménkből az emlékét? Magától az el nem enyészhetett. Egy megoldás lehetséges: tár-

sadalmi hatóerők beavatkozása törölte ki mesterségesen tudatunkból. Tekintsük át létének és megmaradásának további kemény bizonyítékait.

17.) MIKÉNT DERÍTHETŐ FEL AZ ŐSNÉP KILÉTE ÉS AZ, HOGY ÉL-E MÉG?

Tévtanok megszállottai, elfogultak, zápultak, kurtafejúek, misztikus logikátlanok, szerelmetes mindent-ellenzők, vágják könyvüket a földhöz, szökelljenek fel, üvöltsenek, mert itt olyan tényeket fejtünk ki a bizonyítékok hadtömegével, hogy tán majd úgy érzik, nincs tovább, le kell rakniok a fegyvert, mert az itt feltárt új igazságok mindenestül elsöprik őket.

Az ősnép kilétét, igen, azt bizonyítjuk, még hozzá ráadásul azt, hogy ez az ősnép nem valamely újonnan felpuffasztott népgőlem volt, hanem, igen, a magyar! Soroljuk fel itt előre, egy-egy mondatba sűrítve az ősnép kiléte bizonyítékainak alapkövetelményeit:

1. Az Aranykor napistenhitű népénél, ha létezik egyáltalán, fel kell találni a napistenhit továbbélésének bizonyítékait.
2. Ősvallásában központi érték a természet, az élet, a lélek, az emberi tudás és bölcsesség.
3. Élnie kell benne ősisége tudatának.
4. Hagyományaiiban bizonyíthatóan élnie kell hajdani nagysága emlékezetének.
5. Valamint a hitnek, hogy rokonságban áll a világ úgyszólván valamennyi régi népével és nyelvével.
6. Ennek a népnek, tekintettel hajdani egyetemességére, roppant nagyságára és kiterjedésére, és a visszájára fordult világfolyamatokra, az eddigiek során óhatatlanul tovább kellett darabolódnia és lélekszámának, területének csekély töredékére lefogynia.
7. Ennek a népnek - amennyiben jelenleg is egykori, aranykori szülőföldjének központi területi magvában él, történelmi tényekkel igazolni kell tudnia őshonossági felségterületéhez való törhetetlen ragaszkodását.
8. Az Aranykor eme csodaképpen fennmaradt, összezsugorodott népénél, tekintve, hogy sohasem hódított, csupán a magát védte, valamiképpen kimutathatónak kell lennie a terjeszkedési hajlam hiányának.
9. Továbbá jellemzője az igazságosság történelmileg érvényesülő és kimutatható hajlama.

Az alábbiakban ezeknek a pontoknak a bizonyítására térünk ki, de a magunk részéről még hozzáteszünk egy tizediket. A következőt:

10. Az Aranykor itt maradt népét egy fölöttébb különös, már szinte érthetetlen és megmagyarázhatatlan hite tölti el annak, hogy a Világegyetem, a Kozmosz természetfölötti erői hajthatatlanul mellette állnak őshazája védelmében és visszaszerzésében.

18.) A NAPISTENHIT BIZONYÍTÉKAI A MAGYAR NÉPNÉL

Először is figyelembe kell vennünk, hogy a napistenhit mibenléte jószerivel teljesen tisztázatlannak tekinthető. A napistenhit nem egyszerűen annak a ténynek vagy

elképzelésnek az állítása, hite, hogy a Nap egyfajta élőlény - sokkal több ennél. A Nap az ősi, aranykori napistenhitben az egész Világegyetemet átjáró és életre serkentő erők virágzó, kozmikus erőközpontja, a Világegyetem hozzánk legközelebbi megnyilvánulása, a Mindenség hatóerőinek képviselője és megvalósítója. A napistenhit tehát nem egy égitest szerepét emeli ki, és nem állítja a többi vagy a Mindenség fölé, mert különleges jelentőségét csak azáltal nyeri el, hogy számunkra, a Földön élő emberek számára a Nap a legközelebbi életadó, kozmikus erőközpont. A napistenhit tehát a Mindenséget betöltő élet Napban megnyilvánulásának felismerésén alapszik. És mivel az élet lényegében mágikus természetű, mert képes önmagát parányi életmagból felemelni, felvirágoztatni és kiteljesíteni, az életet fenntartani és továbbadni, ezért a napistenhit lényegében mágikus életfelfogás és világszemlélet. Valójában mágikus világlátás, amely a minden létezőben működő elemi, dinamikus, felemelő kozmikus erőket érzékeli. Azokat az erőket, amelyek belső energiáik, késztetései alapján öntevékeny cselekvésekre képesek, mintha saját akarattal és gondolkodóképeséssel rendelkeznének. Például a Napot, amely egy fizikai elven, a termonukleáris energiatermelés elvét felhasználó, öntevékeny égitest (öntevékenységeinek neve: naptevékenység), a mágikus érzékelés úgy fogja fel, mint öntörvényű és önmagának tudatában lévő kozmikus cselekvésközpontot. Ezért a Napot a mágikus életfelfogás természetfölötti tényezőnek érzékeli, élőlényként fogja fel, társélőlényként Napistennek éli át, amivel emberiesíti, közel hozza az emberi világhoz. Így mindazt, ami a Nap belső fizikájából és a biológia törvényeiből fakad, a Napisten tudatos, a földi világot életre keltő és tevékenységre segítő tényezőjeként közelíti meg. A Nap így gondolkodó, emberhez hasonló, cselekvő lényvé válik, egyben az ember társává, ebben az értelemben az emberrel egyenrangú tényezővé, aki a maga szándékától, akaratától vezérelve cselekszik és árasztja áldásait a Földre. A napistenhit tehát nem más, mint az egyetemes Élet vallása, az Élet mindenható, kozmikus hatóerőinek felismerése, és tisztelete a Napban.

Az emberréválás felemelő, öntudat-kigyújtó természeti erőit, a jégkorszakok kegyetlen megrázkódtatásait átélő aranykori emberiség istene a Napisten, egyetemes hite a napistenhit volt. Ennek nyomai az évezredek üldöztetés dacára számos régi népnél fennmaradtak. Így hát a napistenhitnek a legmostohább körülmények és ezerévi üldöztetés ellenére is különös erővel kell élnie, tekintve, hogy a napistenhit évmilliókig állt fenn, és a későbbi vallásokat évek millióival megelőzte. Lássuk hát a bizonyítékokat:

- Szkíta-magyar őshagyományok szerint régidőben a magyar őskirályok a Napisten földi képmásai voltak, a Napisten nevében, földi helytartóiként uralkodtak, és ugyanazt a szeretetteljes uralmat valósították meg a földön, amit a Napistenként tisztelt Nap odafönt az égen. Bizonyítja ezt a magyar koronázási szertartás egyedülálló mivolta (Grandpierre K. - Grandpierre A. 2006, 82-96.).
- Miként erről a Hérodotosz (i.e. V. sz.) feljegyezte szkíta eredetmonda beszámoló, a földművelés első izzó aranyeszközeit az ég, értelmezésünk szerint maga a Napisten hajtotta le a Hargitára az égből. A történelmi Magyarország délkeleti szegélyén magasló Hargita hegyvonulatainak egyes csúcsait, miként erről Orbán Balázs tudósít a Székelyföld leírása c. hatalmas munkájában, a magyar nép még napjainkban is szent területekként tartja számon, és vallásos tisztelettel veszi körül (Orbán 1868, 75-80.).
- Régente évről évre megtartották a Szent Arany ünnepeit (Grandpierre K. 1990, 100-107.). Az aranyat, mint már jeleztük, a Napisten megszilárdult anyagának tar-

tották.

- A magyarok két hajdani karizmatikus fejedelme, a *Köndü* és *Gyula* elnevezése is a Napistennel és az abból fakadó tűztisztelettel függ össze. A *Köndü* a Nap megszemélyesítője, a *Gyula* pedig a Szent Tűz meggyújtási szertartásának eszközlője.
- A magyar ősmondák Fehér Lova, a hajdani magyar királyok esztergomi oroszlánja a Napisten jelképei.
- Székely-magyar kapukon még ma is ott díszlik a fa anyagából kivésott napkorong, a Napisten jelképe, képmása. A bejárat fölötti, magasban trónoló kapubálvány azt jelzi, hogy az ott lakó székely gazda családja a Napisten népének tagja ma is.
- A magyar parasztember sokhelyütt még ma is szívére helyezett vagy égre emelt kézzel köszönti a felkelő Napot.
- Bosnyák Sándor értékes tanulmányában a néphit továbbélésére vonatkozó adatok meggyőző sokaságát sorolja fel. Ebből idézünk néhányat: „A csángók a felkelő „áldott Napban Isten őszentségét” köszöntik.” „A Nap a Zistennek a lelke, av világít nekünk, az áldott.” „A székelység úgy képzei, hogy az Istennek az ereje sugárzik a Napból.” „Az áldott Nap süt, melegít, úgy tartjuk, ő az Istennek a jósága.” „A Nap teremő, mindent ő teremő, minden vetemény, minden ember, mindennek csak a Nap kell. A Nap teremő, Nap nélkül nem tud semmi létezni, nem terem semmiféle.” „A Nap az Istennek a szeme, lát mindent.” (Bosnyák 1973, 561.).
- A holt magyarok sírjára tűzött kopjafák a napistenhit oszlopai.
- Néphitünk szerint a nagy madarak mind az Égisten (Napisten) küldöttei és az Égi tűz lehozói (akárcsak Prométheusz).
- Ibn Ruszta: „A magyarok tűzimádók.” (Ibn Ruszta 1975, 88.).
- Strabón: „Csak a napot tartják istennek, s ennek (fehér) lovat áldoznak.” (Strabón i.e. 7/1977, 544.).
- Antonio Bonfini: „Lovat áldoznak a Napnak, amelyet egyetlen istennek tartanak” (Bonfini 1497/1995, 30.).

19.) A HAJDANI NAGYSÁG EMLÉKE ÉS TÖRTÉNELMI BIZONYÍTÉKAI

Középkori krónikáinkban, néphagyományainkban megőrződött annak a hite - és itt tán elég, ha csupán a közismert Atilla-kultuszra utalunk -, hogy a magyar hajdanta a világ legnagyobb lélekszámú, leghatalmasabb népe volt.

Atilla nagykirály, aki a magyar közfelfogásban ma is szinte fizikai érzékelhetőségében él, Kézai Simon mester beszámolója szerint az öt esztendő alatt, míg a szikul-székely-székita eredetű szikamber frankok ősi székvárosában, Sicambriában pihent, a *négy világtáj őreinek* híradásai nyomán tájékozódott a világ eseményeiről. (I. 6. fejezet, 218.) A *négy világtáj őrei* pedig a *négy világtáj urainak* múlhatatlanul szükséges kiegészítő szervezete volt.

De visszatérve még a tűzjelzések kérdésére: a távjelzés első messzeható eszköze, módja a tűz volt, a végtelenből világító tűz földi jeladásra alkalmas mása. A jelzőtűz helyéül az ember a Naphoz közelebb eső, kiemelkedő helyet, dombtetőt, hegycsúcsot keresett magának. Így hát a tűz az ember kezében a hegyre vándorolt fel, oda, ahonnan messzire hatott és messziről látható volt. Így váltak a kiemelkedő, nem túl magas, tehát

könnyen megközelíthető fennsíkok a tűz szent áldozóhelyeivé, s itt létesültek hazánk területén ősvallásunk tűzoltárai.

20.) A VILÁG NÉPEIVEL ÉS NYELVEIVEL VALÓ ROKONSÁG KÉPZETE

Hivatalosaink szabad kutatóinkat másfél évszázada amolyan fantomkergetőknek, „délihábosnak” bélyegezték, tekintve, hogy azok a világ minden elképzelhető helyén fölfedezni vélték a magyar őshazát, és jószerint minden régi nyelvben a magyarság nyelvrokonát. (Egyébként ők maguk, ellen-historikusaink és ellennyelvészeink is buzgón keresgéltek a magyarok őshazáit, hozzájuk illően természetesen a legképtelenebb helyeken, a világ eldugott sötét zugaiban, Lappföldről kezdve a baskírokig és ujugurokig, szigorúan ragaszkodva a finnugrizmus képtelen képleteihez.)

A hivatalos historikus-gyűlöletkeltők régóta sulykolják, hogy nevetséges tünet a magyar nép és nyelv jobbra mindenkiel rokonítása - furcsamód egy kivétellel: az úgynevezett finnugorokkal. Példának okáért egybevetették a magyar nyelvet - méghozzá jeles és széles világon hírnévre tett kutatók - a szankszrittal, egyiptomival, szumérrel, akkáddal, babilonival, méddel, mi több, még a héberrel is, de nem torpant meg a kutatók lendülete még Japánnál, Kínánál, Tibetnél, Indiánál, de még az Atlanti-óceánnál sem. Tanulmányok láttak napvilágot az inka- és a maya nép magyar nép- és nyelvrokonságáról, és olyan ősi népekkel és nyelvekkel való rokonságunkról, akikről nem sokat tud a köztudat, és akiket felsorolni se győznénk. Tökéletes képtelenség, ugye, uraim? - legalábbis egy bizonyos beállítódottság szerint (kivéve, úgymond, az úgynevezett finnugorok esetét).

A bonyodalom feloldására egy egyszerű és kikezddhetetlen kettős képletet ajánlunk: minél újabb keletű egy nép, vagy nyelv, annál kicsinyebb a rokonsága, és fordítva: minél régibb, annál szélesebb a rokonsága, ha pedig netántán a világ ősnépe találna lenni, úgy egyenesen elkerülhetetlen, hogy minden régi népnek és nyelvnek rokona legyen.

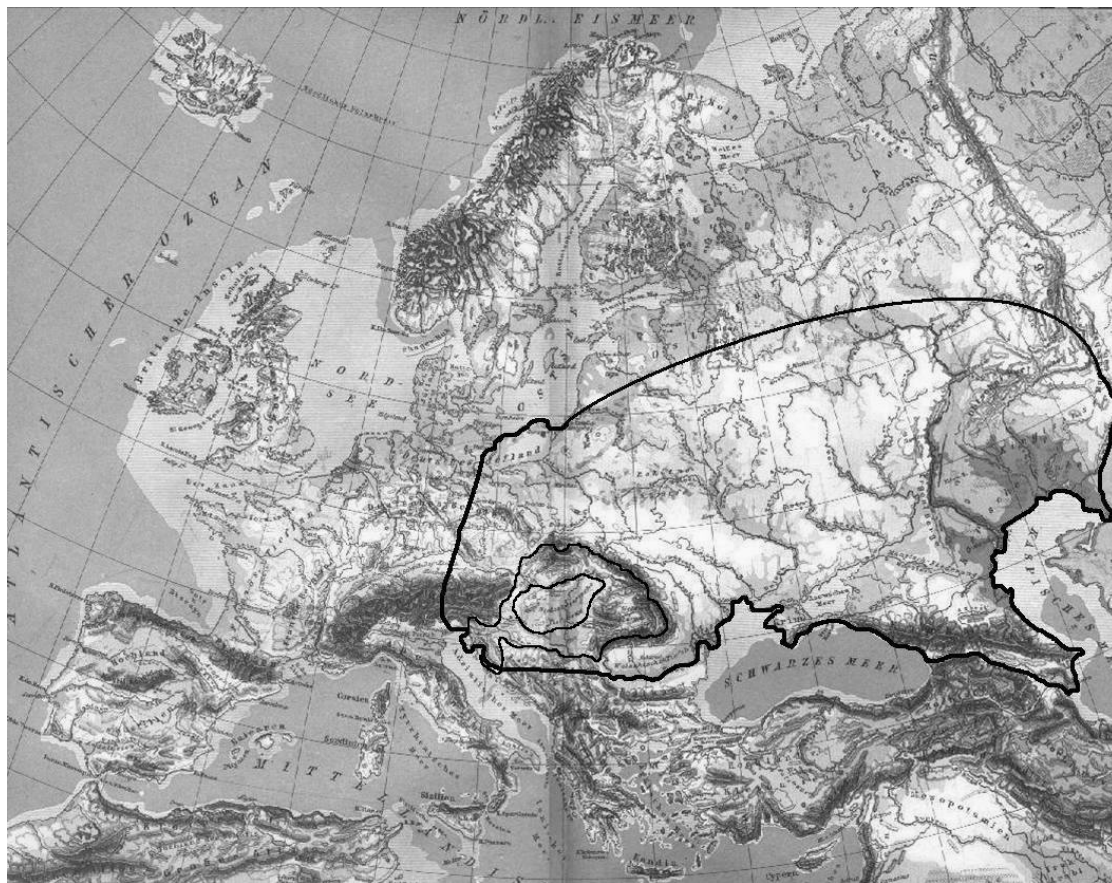
21.) AZ ŐSNÉP SZÉTDARABOLÓDÁSÁNAK BIZONYÍTÉKAI

Fentebbi taglalásunk során kimutattuk: történelmi ténynek tekinthető, hogy az emberiség egyetlen töből, egyetlen kezdeményből támadt, és az aranykori ősidőkben egyetlen nép élt a földön, és ez a nép a vízőzön táján bekövetkezett történelmi fordulat, illetve a föld benépesítése (nyelvzavarodás) során számtalan néppé forgácsolódott. De mi történt magával az ősnéppel, az ősnépnek azzal a magjával, amely nem mozdult ősi felségterületéről, szülőhelyéről és megőrizte őshonosságát?

Nem szóltunk még a területmegoszlás kérdéséről. Megítélésünk szerint kétség se férhet ahhoz, hogy mint minden szétforgácsolódo test esetében, elsőként ezúttal is a peremrészek szakadtak le az ősnéptestről, s később ezt újabbak meg újabbak követték. Vagyis nem arról volt szó, hogy magát az egyetemes óriási testet vetette szét valami robbanáshoz hasonló belülről ható erő, hanem arról, hogy a szélső részeken, a peremrészeken indult meg, a föld lakatlan tereinek vonzásában, az elkülönülés. Következésképp az ősnép óriási hányada kezdetben még megmaradt, és csak a továbbiak során szakadozott szét. Vagyis a szétdarabolódás történelmi világfolyamatként, a

világfejlődés természetes és törvényszerű irányzataként tárul elénk. (ennek fényében válig érthetővé, miért kellett a történelem során szükségszerűen mind elbukniok a világállam, illetve a világuralom megteremtésére irányuló kísérleteknek. Az ok előttünk áll: ezek a törekvések ellentétesek a történelem elemi terészeti erői által képviselt irányzattal: a történelem törvényeivel.) Az Aranykor megdőltével meg kellett buknia az Aranykor népének is, és el kellett indulnia az elkülönülés, különálló részekre tagolódás világméretű folyamatának.

Tekintsük át tér és idő hiányában csupán fő vonalaiban a magyarságnak az utóbbi évszázadokban elszenvedett területvesztéseit. Félelmetes kép tárul elénk. A X. században még a mai ausztriai Enns és Inn folyóig és a Bizánci Birodalomig, Levédiáig, Etelközig, másfelől az Adriai-tengerig terjedő Magyarország területi csonkulása már Géza nagykirály uralkodása alatt megindul, és századról-századra folytatódik. Elvesznek

3. ábra: Legkülső országhatár: A magyarság nagy népsűrűségű körzete Árpád korában. A nyugati határokat Anonymus és a 9.-10. századi nyugati krónikák alapján (I. Török 1973), a keleti határokat Németi Kálmán: Nagy-Magyarország ismeretlen történelmi okmánya (Németi, 1911, Bp.) alapján határoztuk meg. Középső országhatár: a történelmi Magyarország, a magyarság őshazája. Legbelső országhatár: a mai Magyarország.

a nyugati területek, elvesz az adriai rész, elvesz Havaselve, majd Besszarábia, Moldova, az ősi Szerémség, Nándorfehérvár. A 17. században még magyar város Csöbörösök a Dnyeszter partján (Domokos, 1987, 479.), de a magyarság századról-századra szűkebb

területre szorul, és a területveszteségekkel együtt lélekszáma is egyre fogy, apad. Századunk elején pedig a bűnös trianoni világ-összeesküvés következtében elvesz Felső-Magyarország, elvesz Délkelet-Magyarország (Erdély), elvesz az Adriához vezető fluvium, és elvesz a Délvidék. Jellemző adatként felemlítjük: egyik kiváló historikusunk kétkötetes hatalmas munkát írt az eltűnt vármegyéről.

Kissé tovább tekintve visszafelé a múltba, három Szkíta-Magyarországot találunk: Kárpát-medencei hazánkat, a keleti Nagy Szkítiát és a Fekete-tenger menti Kis-Szkítiát (ez a három Szkítia nem más, mind a hajdani még tágabb őshaza három töredéke). Még egy lépéssel hátrálva az időben, mint a nép emlékezetéből immár kiveszett égdarabok, felrémlenek a mezopotámiai ősrészek, s talán Egyiptom és India is.

Mindenfelé titkok és tragédiák bontogatják szárnyaikat.

22.) A HAZA FELSÉGTERÜLETEIHEZ VALÓ MINDENT FÖLÜLMÚLÓ RAGASZKODÁS

Tág változatok tapasztalhatók az adott hazához való ragaszkodásban. Ebben szerepet játszhat a birtokolt haza régisége, ősisége. Bizonyosra vehető azonban, hogy amennyiben van nép, amely évezredek sora óta, vagy éppen millió évek óta, születése, keletkezése óta él hazájában, az olyasféleképpen ragaszkodik hazájához, ahogy a gyermek szülőanyjához.

E tényfelismerés okán soroltuk a hazához való ragaszkodást a magyarság ősnép-voltának bizonyítékaihoz. Nem vonható kétségbe, hogy aligha akad nép a földkerekségen, amely olyan lebírhatatlan, elemi erővel ragaszkodna hazájához, ősszülföldjének maradék központi magvához, mint a magyar. Valósággal úgy veszik, mintha hazájukon, a Kárpát-medencén kívül egyszerűen nem volna számukra élet. Ez már a középkorban meg is fogalmazódott. Extra Hungariam non est vita: Magyarországon kívül nincs élet. Történelme során a magyarság mérhetetlen áldozatokkal járó tettekkkel tanúsította ezt. Magyar ősmundák páratlan sora szól erről a vízőzöntől napjainkig, olyan mondafüzérek, amelyek a nemzeti történelem évezredeit foglalják hitelesen egybe.

23.) TÍZEZER ÉVI KÜZDELEM A MAGYAR ŐSHAZÁÉRT

Már előző munkáinkban („Aranykincsek hulltak a Hargitára”; „Mióta él nemzet e hazán?”; „A magyar ősvallás történelmi alapjai”; „Tízezer évi küzdelem hazánk megmaradásáért” stb.) meglehetősen részletességgel beszámoltunk arról az emberfeletti küzdelemről, amit a magyarság folytatott a hazáját időről időre megszálló hódító, terjeszkedő, vagy alattomban beszivárgó és a haza fölötti uralmat orvul kezükbe ragadó népekkel szemben. A vízőzön óta folyik ez a titáni küzdelem, amely napjainkig sem ért véget. Érdeklődő olvasóinktól elnézést kérve, nem ismételjük meg az idevágó érveket, és őket tisztelettel a jelzett munkákhoz utaljuk.

24.) ARANYKORI ERKÖLCSÖK: IGAZSÁGOSSÁG

Bűnnek és erkölcsnek egyaránt meg van a beidegzettsége és örökölhetsége. Korviszonyok éppúgy a maguk arcára formálhatják az embert, akár a hagyományok. Az Aranykor népe, amelybe évek millióin át beidegződtek az akkori viszonyok, akarva sem tud szabadulni az aranykori erkölcs követelményeitől. A szkíta-magyarok drámája szembeűnően igazolja ennek az elvnek helytálló voltát. Vízözön előtti erkölcséiktől akkor sem tudnak szabadulni, ha ez sok szempontból a vesztüket jelenti. Államférfiaik, politikusaik, fennkölt igazságérzetükben rendszerint együgyű balekakként állnak a mélyszintű balkáni gengszterpolitikussal szemben.

Az igazságos szkíták utódai. Az igazságos szkítáké, akik kivesztek. Az igazságos szkítáké, akiről ámulatos elragadtatással szóltak az ókori szerzők Hészidosztól és Homérosztól Strabónig és Lukianosig. Az igazságos szkíták, akik még akkor is megbecsülték ellenségeik vakmerőségét, ha ellenük követtek el merényleteket. Az igazságos szkíták.

Homérosz szerint: „A kancafejő (szkíta) népeknél nincs igazabb s jobb.” (Strabón i.e. 7/1977, 320.).

Strabón: „(...) a jogra vigyázó Pásztorapák maradékai” - „Az egyszerűség és igazságosság mintegy nemzeti jellemvonásként testesült meg bennük.” (Strabón i.e. 7/1977, 319-320.).

Regino (a magyarokról): „Nincs náluk a lopásnál (és a hazugságnál) súlyosabb véték (...). Az arany és ezüst után nem vágyódnak úgy, mint a többi halandók (...).” (Regino 1975, 205.).

Anonymus: „Semmiük sem lehetett a világon, amit ne tettek volna kockára, ha sérelem esett rajtuk.” (Anonymus 1200 k./1975, 80.).

Hesiodos: „Semmiük sincs, amiért szolgaságra kellene jutniuk.” (Strabón i.e. 7/1977, 320.).

Thukydidesz: „A szkítákkal egyetlen európai nép sem állhatja ki az összehasonlítást, sőt még Ázsiában sincs egyetlen nemzet sem, aki megmérkőzhetne velük, ha összefognak. Egyébként a többi területeken sem hasonlíthatók megfontoltságban és bölcsességben másokhoz.” (Thukydides 1887, 190.).

Aiszkylosz: „A szkíta nép igazságtevő és igazságos.” (Strabón i.e. 7/1977, 318.).

Cantemir: „A szkíták a világ szinte háromnegyed részének legyőzői.” (Cantemir 1716/1973, 19.).

Hova lett a hatalmas, igazságszerető ókori nép? Hajdani önmagának csonkjára sorvadt magyar utódai még élnek.

25.) HÓDÍTÁSKÉPTELENSÉG

Még a rossznak, gonosznak is stúdiumokra és gyakorlatra van szüksége mestersége elsajátításában, s ha már rákapott, nehezen keveredik ki belőle. Hát egy nép, amely millió éveken át az aranykori erkölcsök szerint élt, miként vethetné ezt rossz patkóként a háta mögé? Ez a nép, amely ősidők óta egyhelyben élt és csupán a magáét akarta megtartani, annak is a magvát mindössze, miként gyakorolhatta volna a hódítást, miként hatalmasodhatott volna el rajta a terjeszkedés ördögi láza, a világuralom

megteremtésének sátáni ösztöne? Fordítva! Épp fordítva! A magyart marcangolják, tépik, szaggatják, ölik, ragadozzák ősi felségterületeit. Ő nem hódít, nem terjeszkedik, nem kell neki a másé.

Álmosnak és Árpádnak a Hazába visszajövetelét, a vérátömlesztéssel felérő nagy nemzet- és ország egyesülést követő ellenállhatatlan fellendülést követően a magyarságnak nem volt katonai ellenfele Európában, s ha hódítani, terjeszkedni akar, fél Európát elfoglalhatta, meghódíthatta volna. A magyarnak nem kellett. Egy talpalatnyi terület nem sok, annyit sem ragadott el másoktól. Csodálatos mélyre látással írja a görög Xenophón: „A szküthák például sokan vannak, királyuk mégsem képes más népre kiterjeszteni uralmát, és örül, ha saját népe felett úr maradhat.” (Xenophón i.e. 444 k./1979, 10.). Lehet-e hatalmasabb bizonyítéka a magyarság ősnép voltának?

26.) REJTELMES HIEDELMEK

Rejtelmes hiedelmek hatják át a magyar őshagyományokat és történeti mondavilágot. Kérdés: miként hihet egy elvesztett hazájáért küzdő, porig sújtott, minden misztifikációtól, miszticizmustól mentes nemzet a természetfölötti erők mindent legyőző hatalmában és támogatásában, méghozzá nem is holmi egyszerű formában, de akként, hogy maga a Kozmosz, az Élő Világegyetem eltökélt szándéka, legyőzhetetlen akarata a magyar őshaza kereteinek visszaállítása? Márpedig félreérthetetlenül erről van szó, nem is annyira a mai magyar nép közhitében, jóllehet abban is, hanem mindenek fölötti történelmi vetületében, évezredek szülte és évezredek történelmi alaptényezőit, mozgásait magába foglaló ősmondai hagyományaiban, a maga nemében a világon egyedülálló mondafüzéreiben, nevezetesen a Csodaszarvas-, a Hunor és Magor, a Hadak Útja, Emese őszanya Álma, a Fehérló-mondakörben, mivel ezek a csodálatos mondafüzérek egytől-egyig ennek jegyében keletkeztek az ősidők homályában, és ennek jegyében teljeseznek ki.

A Csodaszarvas: A Kozmosz, a Mindenség megtestesülése azt fejezi ki, hogy magának a Világmindenségnek hajthatatlan akarata a kint élő magyarság visszatérése és a magyar haza helyreállítása. Hunor és Magor, az őstestvérpár előtt azért bukkan fel a „csodálatos vad” alakjában, hogy visszavezesse őket a Kárpátok közébe. Álmos maga is azért fogantatik a természetfölötti erők beavatkozása által, és azért indítja el hadait, hogy a titokzatos történelmi törvények értelmében visszavezesse hadait, és fia, Árpád közreműködésével visszaszerezze bitorlóitól az őshazát. De magának az egünket végigszántó csillagvárosnak, Galaxisunknak az ága is azért van, hogy rajta a halott vitézek az Ég Kapuin át visszatérhessenek a földre, bajbajutott hazájuk megsegítésére. Következésképp az egész kozmikus világ ennek jegyében áll, és ennek a megvalósítására törekszik.

Honnan ez az elképesztő hit, vagy hitet is meghaladó meggyőződés a kozmikus erők törhetetlen segítő akaratában, feltartóztathatatlan eltökéltségében a magyar őshaza helyreállítására? Kézenfekvő, hogy ez a törhetetlen, szent meggyőződés az elmúlt évezredek során csak egy ősnépnél alakulhatott ki, amely ősidők óta bírja szentséges szülőföldjét. Ez a hit csak egy olyan népnél forrhatott ki, amely ősidők óta él természet által elrendelt, életével és építő munkájával megszentelt földjén. A kozmikus átfogású magyar hiedelemvilág annak bizonyossága tehát, hogy ez a szegény, ellenségei által agyon-

gyötört magyarság volt valamikor a világ ősnépe, amely az Aranykorból hozott nemessége okán bukásra ítéltetett a kifordult világban. A lefelé szorítás azonban elérte végső határait. A feltartóztathatatlan visszafordulás, helyreállítás ideje immár elkövetkezett.

IRODALOMJEGYZÉK

- Anonymus 1200 k./1975. *Gesta Hungarorum*. Ford.: Pais Dezső. Budapest. (Hasonmás kiadás)
- Bonfini, Antonio 1497/1995. *A magyar történelem tizedei*. Ford.: Kulcsár Péter. Budapest.
- Bél Mátyás 1718/1984. *Tanulmányok a régi hun-szkíta irodalomról*, I. Hungariából Magyarország felé. Budapest.
- Biblia 1979. Ford.: Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának Ószövetségi és Újszövetségi Bibliafordító Szakbizottsága. Budapest.
- Bosnyák Sándor 1973. A felkelő nap köszöntése a csángó népcsoportnál. *Ethnographia* 84. szám 559-563.
- Cantemir, D. 1716/1973. *Moldva leírása*. Bukarest.
- Doane, Thomas William 1882. *The Bible Myth*.
- Endrey Antal 1982. *A magyarság őseredete*. Melbourne.
- Grandpierre K. Endre 1990. *Aranykincsek hulltak a Hargitára. A magyarok eredete a Tárih-i-Üngürüsz tükrében*. Budapest.
- Grandpierre K. Endre 1993/2008. *A magyarok Istenének elrablása, avagy a magyar faj nagy elárultatása*. Budapest.
- Grandpierre K. Endre - Grandpierre Attila 2006. *Atilla és a hunok. A szkíta-hun-magyar folytonosság*. Budapest.
- Hérodotosz i.e. 440/1989. *A görög-perzsa háború*. Ford.: Muraközy Gyula. Budapest.
- Hésiodos i.e. 8. sz./1955. *Munkák és napok*. Ford.: Trencsényi-Waldapfel Imre. Budapest.
- Ibn Ruszta és Gardízi 1975. *A magyarok elődeiről és a honfoglalásról. Kortársak és krónikások híradásai*. Budapest.
- Josephus Flavius 2006. *Jewish Antiquities*. Hertfordshire.
- Kandra Kabos 1897/2006. *Magyar mitológia*. Budapest.
- Kézai Simon 1283 k./1984. *A magyarok viselt dolgai. A magyar középkor irodalma*. Budapest.
- Lóskay Bekény 1863. *A nemzeti irodalom és műveltség története a legrégibb időktől - a mohácsi vészig*. Pest.
- Montesquieu 1734/1975. *A rómaiak nagysága és hanyatlása*. Ford.: Szávai János. Budapest.
- Neutra, Richard J. 1979. *A belső és külső táj*. Ld: Kepes György 1979. *A világ új képe a művészetben és a tudományban*. Budapest.
- Néprajzi Lexikon I. 1977. Budapest.
- Polybios i.e. 146/1889. *The histories of Polybios II*. London.
- Regino évkönyve 1975. *A magyarok elődeiről és a honfoglalásról. Kortársak és krónikások híradásai*. Budapest.
- Strabón i.e. 7/1977. *Geógraphika*. Budapest.
- Szekér J. Aloysius 1808. *A magyarok eredete*. Pest.
- Terdzsüman, Mahmúd 906/1988. *A Magyarok Története. Tárih-i Üngürüsz*. Ford.: Blaskovics József. Budapest.
- Thukydides 1887. II. Könyv. Budapest.
- Vámos Ferenc 1943. *Kozmosz a magyar mesében*. Budapest.
- Xenophón i.e. 444 k./1979. *Kürosz nevelkedése; Anabázis*. Ford.: Fein Judit. Budapest.